

پناهندگان ایرانی در خطر

خبرنامه فصلی همبستگی با پناهندگان ایرانی

دوره سوم، پائیز و زمستان ۱۳۷۴

دسیسه

نظام پناهنده گزینی دولت ترکیه

در نوامبر سال ۱۹۹۵ دولت ترکیه مقررات تازه ای را برای اعطای پناهندگی موقت به پناهجویان غیراروپایی در داخل قلمرو خویش اعلام نمود. این مقررات، بجای آنکه امر پناهنده گزینی را به کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان واگذار کند، به دولت ترکیه اختیار داد که در مورد تقاضای پناهندگی راسا تصمیم بگیرد. روند تصمیم گیری که به این منظور طراحی شده است فاقد حداقل ضروریات مربوط به یک تصمیم گیری عادلانه است. متقاضیان به وکیل و مشاوره حقوقی دسترسی ندارند. آنان از حق داشتن دادرسی کامل و عادلانه و فرجام خواهی حکم منفی یا دپورت برخوردار نیستند.

با به اجرا در آمدن این مقررات، قصد دولت ترکیه برای اخراج پناهندگان واقعی بیش از پیش آشکار گردید. در پاییز سال ۱۹۹۵ دهها تن از پناهجویان مقیم ترکیه تهدید به اخراج شدند. در بین این عده، ۵ نفر قبلا از طرف سازمان ملل به عنوان پناهنده برسمیت شناخته شده و ویزا در دست آماده اسکان در کشورهای ثالث بودند. در اکتبر ۱۹۹۵، دولت ترکیه

عدالت خواهی و

کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان

در نوامبر ۱۹۹۵، اداره مرکزی کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان بیانیه ای در رابطه با مواضع خود نسبت به تحصنی که عده ای از ایرانیان در ماه اوت قبل برگزار نموده بودند منتشر نمود (به صفحه ۹ مراجعه کنید). این محصن در اعتراض به احکام دپورت ابلاغ شده از سوی حکومت ترکیه و بسته شدن پرونده پناهندگی افراد شرکت کننده در محصن از سوی کمیساریای عالی برگزار گردیده بود. ۱۶۱ پناهجوی شرکت کننده در این محصن تنها بخشی کوچک از کل پناهجویانی را تشکیل می دهند که هم اکنون در وضعیتی مشابه در شهرهای مختلف ترکیه بسر میبرند.

کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان سازمانی است بین-دولتی که وظیفه

بقیه در صفحه ۸

پس از آنکه از طرف کمیساریای عالی، کمیسیون حقوق بشر اروپا و دیگر سازمانها تحت فشار قرار گرفت، اخراج این ۵ نفر را چنین توجیه کرد که گویا آنان در ارائه تقاضای پناهندگی موقت خود در مدت زمان تعیین شده اهمال ورزیده بودند. این تاخیر یا ماده ۴ مقررات دولتی منافیات دارد. بر اساس آن ماده پناهجویان باید در عرض ۵ روز خود را به مقامات محلی و یا مقامات شهری که اولین بار به آن وارد شده اند معرفی کنند. علیرغم این تباین، اقدام دولت در اخراج این پناهندگان تجاوز آشکار به قوانین بین المللی محسوب میشود. بر اساس نص صریح این قوانین هیچ دولتی حق ندارد پناهجویی را به کشور و یا منطقه ای که در آن زندگی و آزدایش در معرض مخاطره قرار میگیرد باز گرداند. مقررات جامد مربوط به ضرب الاجل پنج روزه تنها مقرراتی نیست که برای بازگرداندن پناهندگان به کشوری که در آن مورد تعقیب و آزار قرار میگیرند طراحی شده است. گزارشاتی که اخیرا از پناهجویان دریافت شده است حاکی از الگوی است که بقیه در صفحه ۲

در صفحات دیگر

۳	در دفاع از حقوق پناهجویان
۴	بچه ها هم پناهنده هستند
۵	فرجام خواهی واهی
۱۰	آماري از کمیساریای عالی
۱۱	امیدهای تازه: راههای دیگر اسکان یابی
۱۲	صدای پناهندگان
۱۳	صندوق حمایت مالی
۱۴	پروژه هایی برای بچه ها

سیمیسه ... بقیه از صفحه ۱

پناهجویان ایرانی در محصلن آنکارا

قبولی از کمیساریای عالی امکان اسکان یابی پناهجو در کشوری ثالث بسیار اندک می باشد.

پناهجویان متحصن در آنکارا

تخصنی که در اوایل ماه اوت ۱۹۹۵، توسط ۱۶۱ پناهجوی ایرانی در آنکارا آغاز گردید، تا زمستان ۱۹۹۶ بدون موفقیت قطعی همچنان ادامه دارد. اکثر شرکت کنندگان در محصلن، قبلا حکم دپورت از مقامات ترکیه دریافت کرده بودند. بقیه نیز پناهجویانی بودند که بخاطر بسته شدن پرونده هایشان از جانب کمیساریای عالی بزودی چنین حکمی دریافت می کردند.

در اواخر اکتبر ۱۹۹۵، مقامات ترکیه از جمله سفیر این کشور در ایالات متحده، بنا بر ملاحظات انسانی، تمدید اجازه اقامت متحصنین در ترکیه را شفاها تضمین نمودند. در همین رابطه، در اوایل نوامبر، مقاماتی از وزارت امور اجتماعی برای مذاکره در مورد محلی تازه برای اقامت متحصنین از محل محصلن دیدن کردند. معهدا، در اواخر ماه نوامبر ۱۹۹۵، پلیس ترکیه دو تن از متحصنین را در بیرون محصلن دستگیر می کند و حکم دپورت را به آنان ابلاغ می نماید.

در نتیجه درخواستها و اعتراض های متعدد به وزارت امور داخلی و مقامات محلی شهرستانهایی که دو پناهجوی مذکور پس از عودت به آنجا در بازداشت بسر می بردند، حکم دپورت این دو تن به تعلیق در می آید. این وقایع نقض آشکار ضمانتهای قبلی بود. سفیر ترکیه در آمریکا نیز بلافاصله پس از این وقایع با تصریح اینکه

مصاحبه اش با دفتر کمیساریای عالی نتوانسته است ساده ترین اطلاعات لازم مربوط به تقاضای پناهندگی را از این دفتر کسب کند. این متقاضی پناهندگی بتوسط یکی از کارمندان کمیساریای عالی که به آغری سفر کرده بود مطلع میگردد که ماموری متفاوت با مامور مصاحبه گر او به پرونده اش رسیدگی خواهد کرد. ماهها می گذرد ولی پناهجوی مورد نظر اطلاعی از نام و نشان مامور جدید بدست نمی آورد.

پناهجویی دیگر، پس از دریافت حکم مردودی پرونده اش بتوسط کمیساریای عالی، بلافاصله با نهاد همبستگی تماس می گیرد. پناهجوی مذکور هر اسان و درمانده شاهد شبیخون پلیس محلی به اتاقش برای جستجوی نامه مردودی کمیساریای عالی میشود. گویا منبع اطلاع پلیس گزارشی از مدیر هتل بوده است. در آغری، کمیساریای عالی کرایه هتل پناهجویان را در دورانی که پرونده شان تحت بررسی است یا حکم مثبت دریافت کرده اند، متقبل میشود. ظاهرا کمیساریای عالی پرداخت کرایه هتل پناهجوی مذکور را متوقف کرده بود. اطلاعات دریافت شده از چندین پناهجوی دیگر نیز خلاف این مدعای کمیساریای عالی، که حکم مردودی این اداره تاثیری بر روی تقاضای پناهندگی پناهجویان از مقامات ترکیه ندارد، را ثابت می کند. این مدعای کمیساریای عالی در نامه های استناددار مردودی که جدیدا برای پناهجویان ارسال می شود درج شده است. مردود شدن پرونده اشخاص از جانب کمیساریای عالی دلیل کافی برای حکم دپورت است. واضح است که بدون

دسترسی پناهجویان به سیستم حمایتی کمیساریای عالی بوجود آورده است. پناهجویان چنانچه در ابتدا تقاضای پناهندگی خود را به کمیساریای عالی ارائه داده باشند، کمتر میتوانند در عرض ۵ روز تقاضای پناهندگی خود را به دولت تسلیم دارند. زمانیکه پناهجویی تقاضای خود را با مقامات محلی به ثبت برساند، این مقامات او را تا زمانیکه پرونده اش توسط وزارت کشور بطور کامل مورد رسیدگی قرار گیرد تحت نظارت شدید قرار میدهند.

با وجود این بسیاری از پناهجویانی که وارد ترکیه میشوند در ابتدا به کمیساریای عالی مراجعه میکنند زیرا نسبت به مقررات جدید آگاهی ندارند و یا از نزدیک شدن به مقامات دولتی ترکیه می ترسند. در حالیکه بدون شک بخشی از پناهجویان از سیستم حمایتی کمیساریای عالی بهره می گیرند. کسانیکه توسط این نهاد مردود شوند از حمایت آن عملا محروم گردیده و در معرض مخاطرات جدی قرار می گیرند. در مورد نقایص و نارسائیهای نظام پناهنده گزینی کمیساریای عالی نه تنها هیچگونه بهبودی صورت نپذیرفته است، بلکه سیستم جدید از ضمانتهای پرتاب کمتری برخوردار است و بیش از پیش در معرض خطا و اشتباه قرار دارد.

پناهجویان علی القاعده در همان بدو تماس با اداره کمیساریای عالی، بدون اطلاع قبلی، و یا بدون مشاوره حقوقی و وقت کافی برای آماده شدن، مصاحبه می شوند. از آنجا که این مصاحبه تنها فرصت پناهجو در دوران اقامتش در ترکیه برای اقامه حقانیت پناهندگی اش به کمیساریای عالی پناهندگی است، قصور در فراهم آوردن مشاوره حقوقی در این مقطع هرگز قابل علاج نیست. هیچگونه مجالی برای فرجام خواهی حکمی منفی در نظر گرفته نشده است. مضافا پس از مصاحبه هیچگونه مکانیزمی برای حل و فصل و با روشن تر شدن مطالب مربوط به دعوی پناهندگی قبل از صدور رای کمیساریای عالی پیش بینی نشده است.

پناهنده ای از همه جا مانده که در اداره پلیس محلی ثبت نام کرده بود، بعد از

طی آن ماموران پلیس محلی که برای ثبت نام و مصاحبه متقاضیان پناهندگی منصوب شده اند، بی هیچ دلیلی از قبول درخواست پناهندگی موقت سر باز میزنند و اغلب متقاضیان را مجبور میسازند که به کشور مبدأ خویش بازگردند.

ظاهرا این وزارت کشور ترکیه است که طبق مقررات رسمی موظف است که «بر اساس کنوانسیون ۱۹۵۱ ژنو» تصمیم گیری لازم را در مورد تقاضای پناهندگی اتخاذ نماید. لیکن گزارشات دریافتی از افرادی که پلیس محلی را برای پذیرفتن تقاضای پناهندگی و انجام مصاحبه قانع ساخته اند حکایت از آن دارد که این تصمیم گیری بدون هیچ ضابطه ای توسط شخص پلیس بعمل می آید. نظر پلیس مصاحبه کننده که در پرونده متقاضی ثبت میشود همواره با نظر وزارت کشور یکی است. طبعاً پلیس مصاحبه کننده از دانش و آگاهی لازم در مورد شیوه درست مصاحبه با پناهنده، مسائل پناهندگی و امور مربوط به حقوق بشر برخوردار نیست. آنان همچنین از شرایط و اوضاع و احوالی که بر پناهندگان حاکم بوده است مطلع نیستند.

گرچه مقررات بالا فرصت لازم را برای متقاضی فراهم آورده تا علیه حکم اخراج خود به وزارت کشور شکایت کند، لیکن تنها امید واقعی برای لغو حکم اخراج دخالت کمیساریای عالی است. این سازمان تحت فشار جدیدی جهت اجرای مسئولیت هایش در ترکیه در رابطه با حفاظت پناهندگان بر طبق ضوابط پذیرفته شده بین المللی قرار دارد. کمیساریای ملل در چندین مورد فاقد قدرت لازم برای حفظ پناهندگان در برابر خطر اخراج بوده است. این نهاد زمانیکه دولت فردی را به عنوان پناهنده به رسمیت نشناسد، نمیتواند رسماً مقررات و شیوه عمل دولت را مورد چون و چرا قرار داده و از اختیارات قانونی خویش برای پناهنده شناختن کسی استفاده کند. مقررات دولتی نقش کمیساریای عالی در همکاری با دولت را «عمدتا در زمینه مسائلی از قبیل تدارک مسکن و کمکهای غذایی، حمل و نقل، استقرار مجدد، پاسپورت و ویزا در کشور ثالث» محدود میکند. دولت در عمل موانع متعددی در راه

در دفاع از حقوق پناهجویان ایرانی در ترکیه

کمیساری عالی در این رابطه توصیه های خود را به دولت ترکیه ارائه خواهد داد. علیرغم همه اینها، بیانیه رسمی مربوط به موضع کمیساری عالی که در نوامبر منتشر شد، اصلا و ابدا به این موضوع مهم و حیاتی نپرداخت. کمیساری عالی همچنین زمانی که دو نفر از شرکت کنندگان در تحصن به اخراج تهدید شدند از هرگونه دخالتی سر باز زد.

از پاییز ۱۹۹۵ تا کنون نهاد همبستگی فعالانه تلاش کرده است که برای چندین سازمان بین المللی اطلاعات دست اول فراهم آورد و در رابطه با وضعیت پناهجویان ایرانی در ترکیه دیدگاهها و تحلیل های خود را با آنها در میان بگذارد. آنچه در ذیل میاید بر مبنای گزارشات تهیه شده است که ما از برخی از سازمانهای معتبر مدافع حقوق پناهندگی دریافت داشته ایم. بخاطر درک بهتر و روشنتر تأثیرات این فعالیتها، اهداف و مسئولیتهای هر یک از این سازمانها را مختصرا شرح داده ایم:

کمیته ایالات متحده برای پناهندگان (U.S. Committee for Refugees)

«کمیته ایالات متحده برای پناهندگان» ۳۰ سال پیش تاسیس یافت و سازمانی است غیر دولتی که مقرآن در واشنگتن د.س. قرار دارد. این کمیته از حقوق پناهندگان در زمینه های ذیل دفاع می کند:

- حمایت از پناهندگان در برابر بازگرداندن اجباریشان به کشور مبدأ.

- پشتیبانی از آنان برای یک دادرسی عادلانه و بیطرفانه.

- یک رفتار انسانی و شرافتمندانه و همچنین پشتیبانی و مساعدت کافی برای آنان.

«کمیته ایالات متحده برای پناهندگان» ماهنامه ای دارد تحت عنوان «گزارش

پناهندگی» که حاوی اطلاعات و تحلیل در مورد سیاستهای پناهندگی دولت

آمریکاست. سالنامه این کمیته بنام «بررسی جهانی پناهندگی» شرایط پناهندگان،

پناهجویان، و افرادی که در داخل کشور خود به کوچ اجباری ناگزیر شده اند را بطور مستند گزارش می دهد.

آقای بیل فرلیک (Bill Frelick) تحلیل گر ارشد سیاستهای پناهندگی این کمیته در

اکتبر گذشته بخاطر ارزیابی تأثیر مقررات جدید پناهندگی دولت ترکیه بر امنیت

پناهندگان، از آنکارا دیدن کرد. در زمان دیدار بیل فرلیک از ترکیه تعداد ۱۶۱ نفر

پناهجوی ایرانی دهمین هفته تحصن خود را می گذرانند. متحصنین نسبت به رد

تقاضای پناهندگی خود از سوی کمیساری عالی ملل متحد برای پناهندگان اعتراض داشتند و خواستار لغو حکم اخراج از طرف دولت ترکیه بودند. بیل فرلیک با این گروه

چندین بار در محل تحصن واقع در دفتر حزب سوسیالیست متحده ترکیه ملاقات کرد.

او با بسیاری از شرکت کنندگان در تحصن درباره تجارب آنها قبل و بعد از ترک

ایران مصاحبه های طولانی ترتیب داد. درباره این تحصن وسعیا تبلیغ شده بود و هويت بسیاری از شرکت کنندگان توسط روزنامه ها و تلویزیونهای ترکیه علنی شده بود. بیل

فرلیک اظهار داشت که «تحصن بایستی در تهران لااقل به عنوان اعتراض ضمنی علیه رژیم تلقی شده باشد و شرکت کنندگان به عنوان مخالفین دولت و مرتبط با گروههای

سیاسی ممنوعه مورد توجه قرار گرفته باشند.»

فرلیک در مدت بازدید خود با مقامات وزارت کشور و خارجه ترکیه و همچنین مقامات

کمیساری عالی ملاقات کرد و مسئله شرایط متحصنین ایرانی را با آنان مطرح ساخت

و خواستار راه حل انسانی این قضیه گردید. «کمیته ایالات متحده برای پناهندگان»

نهاد «همبستگی با پناهندگان ایرانی»، در سپتامبر ۱۹۹۵ نگرانیهای خود را نسبت به درستی و عادلانه بودن تصمیمات شعبه کمیساری ملل متحد برای پناهندگان در ترکیه (آنکارا) مستقیما به آگاهی دفتر مرکزی کمیساری عالی در ژنو رساند. ما بدوا از دید باز دفتر مرکزی برای مورد گفتگو قرار دادن موازین و نظام تصمیم گیری شعبه این سازمان در ترکیه خوشنود شدیم. نهاد همبستگی این نکته را مورد تأکید مجدد قرار داد که نارساییهای روند تصمیم گیری شعبه کمیساری سازمان ملل در ترکیه این خطر جدی را ایجاد می کند که متقاضیان ردی این شعبه در حقیقت پناهندگان واقعی هستند. این نارسایی ها طی گزارشی بتاريخ ماه مه ۱۹۹۵ تحت عنوان «از دیده ها پنهان: آیا روند پناهنده گزینی دفتر کمیساری عالی برای پناهندگان با معیارهای بین المللی همطراز است؟» قبلا ارائه شده اند. از آن زمان تا بحال، نهاد همبستگی از کمیساری ملل متحد خواسته است که این روند را بهبود بخشد.

در رابطه با معیارهای پناهندگی مورد استفاده شعبه کمیساری عالی در ترکیه، به علت مخفی کاری در تصمیم گیری، هرگونه ارزیابی نامیسر است. دلیل عمده آن این است که مدارک مربوط به تصمیم گیری در مورد تقاضای پناهندگی برای ناظرین مستقل قابل دسترسی نیست. در این زمینه دفتر مرکزی کمیساری بمنظور معنی دار بودن مذاکره در رابطه با معیارهای تصمیم گیری، موافقت کرد که زمینه های مربوط به مردود شناختن دو تقاضای پناهندگی را ارائه دهد. لیکن دفتر مرکزی پس از مذاکره با شعبه ترکیه از بحث در موارد دوگانه فوق خودداری ورزید و این امر را با آوردن بهانه محدود بودن منابع توجیه کرد.

مسئله ناامیدکننده دیگر در رابطه با این مذاکرات عبارت بود از قائل شدن موقعیت «پناهندگی در محل» برای شرکت کنندگان در تحصن. قوانین بین المللی این مسئله را برسمیت می شناسد که چنانچه فردی که در خارج از کشور متبوع خود زندگی می کند عقایدی را ابراز دارد و یا در فعالیتهایی درگیر شود که امکان بازگشت فارغ از مخاطره وی به کشور متبوعش را مورد تهدید قرار دهد، چنین فردی می تواند به عنوان پناهنده مشمول حمایت کنوانسیون ژنو برسمیت شناخته شود. مسئله مهم در قائل شدن به حق «پناهندگی در محل» این است که آیا فعالیتهایی که فرد در آن درگیر شده است مورد توجه و آگاهی مقامات کشور متبوع او قرار گرفته است یا خیر و در صورت مثبت بودن پاسخ این پرسش مطرح است که مقامات مذکور این فعالیتهای را چگونه ارزیابی می کنند و در برابر آنها چه عکس العملی نشان می دهند. در مورد متحصنین ایرانی نمود سیاسی این عمل و عکس العمل علنی دولت ایران نسبت به مسئله تحصن، خطر جدی تعقیب و آزار شرکت کنندگان در تحصن را در صورت اخراج به ایران بسیار محتمل می سازد.

در این رابطه گرچه دفتر مرکزی کمیساری عالی بدوا اعلام داشته بود که می تواند اعطای موقعیت پناهندگی در محل را لااقل برای برخی از شرکت کنندگان در تحصن مورد بررسی قرار دهد، لیکن این دفتر، در مرحله بعدی، از ارزیابی شرایط جدیدی که می توانست بر پرونده های پناهندگی تأثیر بگذارد طفره رفت و ارزیابی نهایی خود در مورد اعطای موقعیت پناهندگی به این افراد را «آشکارا منفی» اعلام داشت.

سرانجام، بدانسان که به نهاد همبستگی اطلاع داده شد، موضع اولیه دفتر مرکزی کمیساری ملل در رابطه با اعطای اجازه اقامت بشر دوستانه به شرکت کنندگان در تحصن توسط دولت ترکیه، اقدامی مثبت و لازم تلقی گردید. این اجازه به عنوان حداقل اقدام حفاظتی برای متحصنین مورد توجه قرار گرفت و اعلام شد که

در دفاع از حقوق ... بقیه از صفحه ۳

به اصل «پناهندگی در محل» اشاره کرد. و متذکر شد که کتاب راهنمای کمیساری عالی تصریح می کند که شخص ممکن است در نتیجه اعمال خود مثل ارتباط گیری با کسانی که قبلا به عنوان پناهنده شناخته شده اند یا ابراز عقاید سیاسی در کشور محل سکونت شان به عنوان «پناهنده در محل» شناخته شوند.

کمیته مذکور ضمن ارتباط با مقامات ذیربط، طی دوران بازدید از ترکیه و بعد از آن توصیه کرد که دولت ترکیه به ۱۶۱ ایرانی متحصن اجازه اقامت موقت بدهد و آنان را مجاز سازد که پرونده های پناهندگی خود را در سازمان ملل بخاطر بررسی مجدد به جریان اندازند. این بررسی مجدد باید بخشا شرایط جدید ناشی از تحسن را در مورد هر پرونده بطور جداگانه مورد توجه قرار دهد.

فرلیک اظهار داشت که بررسی مجدد پرونده های پناهندگی باید توجهی ویژه به این عامل جدید معطوف دارد که هویت و وابستگی های سیاسی شرکت کنندگان در تحسن قاعدتا باید مد نظر مقامات ایرانی قرار گرفته باشد و اینکه افرادی که از این تحسن به ایران دپورت شوند چگونه از سوی این مقامات مورد ارزیابی قرار می گیرند.

شورای کانادایی برای پناهندگان (Canadian Council for Refugees)

«شورای کانادایی برای پناهندگان» در سال ۱۹۷۷ تشکیل شد. این شورا سازمانی غیر انتفاعی است که بیش از ۱۴۰ سازمان مدافع حقوق پناهندگی را در سراسر کانادا در زیر چتر خود در بر می گیرد. شورای مذکور مسئولیت دارد که سازمانهای عضو را در سطح ملی و بین المللی نمایندگی کند. در کنفرانس نوامبر سال ۱۹۹۵ این سازمان، درباره مسائل مختلف و متنوع داخلی و بین المللی بحث و گفتگو بعمل آمد. این کنفرانس با تصویب یک سلسله قطعنامه در مورد دفاع از پناهندگان به پایان رسید.

یکی از قطعنامه ها در مورد ترکیه بود که مفاد آن بقرار ذیل است:

«از آنجا که هزاران پناهنده غیر اروپایی (پناهندگان ایرانی، عراقی، و کرد) بنا به علل زیر بنحوی مخاطره آمیز از حمایت کافی محرومند:

۱- اعمال و سیاستهای غیر موثر سازمان ملل در رابطه با روند پناهنده گزینی این سازمان (مانند نبودن نظام فرجام خواهی معنی دار و نبودن مشاور حقوقی) که منجر به آسیب پذیر بودن پناهندگان واقعی در برابر اخراج از سوی مقامات ترکیه می گردد،
 ۲- نظام غیر عادلانه پناهنده گزینی دولت ترکیه و همچنین عدم رعایت کنوانسیون پناهندگی ژنو و قراردادهای بین المللی حقوق بشر از طرف این دولت که به اخراج مخاطره آمیز تعداد کثیری از پناهندگان غیر اروپایی (از جمله کسانی که از سوی کمیساری عالی ملل متحد برای پناهندگان برسمیت شناخته شده اند) به کشورهایی که از لحاظ جهانی به عنوان تجاوزگر به ابتدایی ترین حقوق انسانی شناخته شده اند منجر شده است،

۳- «شورای کانادایی برای پناهندگان» همچنان که در قطعنامه شماره ۲۴ ژوئن ۱۹۹۴ خود متذکر گردید کماکان نسبت به سرنوشت پناهندگان در ترکیه نگران است؛ بنابراین تصویب میشود که:

۱- شورا نامه ای به «کمیساری عالی ملل متحد برای پناهندگان» بنویسد و در آن نگرانی خود را نسبت به اعمال دفتر این سازمان در آنکارا و نیز نسبت به سیاستهای پناهندگی دولت ترکیه اعلام دارد.

۲- به مقامات مختلف دولتی در ترکیه نامه ای بنویسد و از آنها بخواهد که مفاد قراردادهای بین المللی در رابطه با حقوق پناهندگی و حقوق بشر را کاملا رعایت کنند و بلافاصله ویزای خروج برای پناهندگانی که جهت استقرار مجدد در کشورهای دیگر پذیرفته شده اند را لغو نمایند.

۳- به وزرای مهاجرت و امور خارجه کانادا نامه بنویسد و از دولت کانادا بخواهد که

در نشست های بین المللی حداکثر نفوذ خود را اعمال نموده و به دولت ترکیه اصرار ورزد که موازین بین المللی پناهندگی و حقوق بشر را رعایت نماید..»

کمیته بین کلیسایی برای پناهندگان (Inter-Church Committee for Refugees)

«کمیته بین کلیسایی برای پناهندگان» که در سال ۱۹۸۰ تشکیل گردید نوعی سازمان ائتلافی است که در حال حاضر ده کلیسای کانادایی در آن عضویت و چهار سازمان وابسته به کلیسا بعنوان ناظر در جلسات و فعالیتهای آن شرکت می کنند. این کمیته شرایط و تحولات پناهندگی را در کانادا و در سرتاسر جهان تعقیب نموده و سیاستهای مختلف پناهندگی و مهاجرت را مورد تجزیه و تحلیل قرار می دهد. این تجزیه و تحلیل به کمیته مذکور کمک می کند که برای دولت کانادا و سازمانهای ذیربط بین المللی گزارشهایی تهیه کند که منعکس کننده نظرات انتقادی و مشترک کلیساهای کانادا است. «کمیته بین کلیسایی برای پناهندگان» همچنین به کلیساهای عضو خود یاری می رساند تا در پروژه های مخصوص استقرار مجدد پناهندگان و حمایت از آنان درگیر شوند.

در اکتبر سال ۱۹۹۵ نماینده کمیته مذکور خانم «آن وولگار» برای شرکت در کمیته اجرایی کمیساری عالی ملل متحد برای پناهندگان به ژنو مسافرت کرد و گزارشی در مورد وضعیت پناهندگان غیر اروپایی در ترکیه به جلسه مشورتی کمیساری عالی ملل متحد و سازمانهای غیر دولتی جهانی تسلیم داشت. خانم وولگار همچنین با سه شخصیت برجسته دفتر مرکزی کمیساری عالی ملل متحد ملاقات کرد و نگرانی «کمیته بین کلیسایی برای پناهندگان» در رابطه با پناهجویان ایرانی و عراقی در ترکیه را با آنان در میان گذاشت.

کمیته فوق الذکر، در پی گیری اقدامات خانم وولگار نامه ای به خانم «ساداگو اوگانا» کمیساری عالی ملل متحد برای پناهندگان نوشت و در آن در رابطه با نبودن امنیت کافی برای پناهندگان ایرانی و عراقی در ترکیه ابراز نگرانی کرد. این کمیته از کمیساری عالی ملل متحد خواسته است که اعمال و سیاستهای دفتر این سازمان را در آنکارا مورد رسیدگی قرار دهد و مطمئن گردد که پناهجویان از دادرسی عادلانه و حق فرجام خواهی برخوردار شوند. در این نامه توصیه شده است که مکانیزمی در رابطه تنگاتنگ با مرکز ملل متحد برای حقوق بشر (United Nations Center for Human Rights) استقرار یابد تا فعالیتهای دفتر آنکارای کمیساری عالی ملل متحد و دفاتر مشابه آنرا مورد نظارت عینی قرار دهد. توصیه های دیگر کمیته بین کلیسایی بالا نه سازمان ملل به شرح زیر است:

- اقدام برای لغو احکام دپورت که قبلا علیه پناهجویان صادر شده است؛

- فشار به دولت ترکیه برای دادن اجازه اقامت به شرکت کنندگان در تحسن بر مبنای موازین بشر دوستانه و درگیر ساختن سایر دولتها برای اسکان متحصنین؛

- لغو ویزای خروج جهت پناهندگان و اصرار به این دولت برای ابطال محدودیت جغرافیایی در رابطه با کاربرد کنوانسیون سال ۱۹۵۱ ژنو.

خدمات پناهندگی ژزوبیتی (Jesuit Refugee Service)

«خدمات پناهندگی ژزوبیتی» که بطور خلاصه جی. آر. اس. (JRS) نامیده می شود، یک شبکه بین المللی است که از پناهندگان و افرادی که در کشور خود به کوچ اجباری ناگزیر شده اند پشتیبانی میکند. این شبکه در حال حاضر در بیش از ۴۰ کشور شعبه و برنامه دارد. این سازمان اغلب دوشادوش کمیساری عالی ملل متحد برای پناهندگان کار می کند و لااقل در ۶ کشور با سازمان ملل طرحهای مشترک پیاده می کند. این شبکه هر سال ضمن مشورت با کارکنان خود در همه کشورها گزارشی مفصل

بچه ها هم پناهنده هستند:

کودکان پناهجوی ایرانی در ترکیه

آزاده، يك ایرانی ۱۳ ساله، تقریباً دو سال پیش با مادرش به ترکیه گریخت. پدر او بخاطر فعالیتهای سیاسیش بدست رژیم ایران اعدام شده بود. او از طرف مقامات ترکیه در معرض دپورت قرار دارد، چرا که کمیساریای عالی مهر ردی بر درخواست مادرش برای پناهندگی کوییده است. او نمی تواند درخواست پناهندگی خود را ارائه کند چرا که چنین حقی در ترکیه برسمیت شناخته نمی شود. «من نمی فهمم» او میگوید، «چرا این که پدرم اعدام شده برای سازمان ملل کافی نیست. من نمی خواهم به ایران برگردانده شوم. نمی خواهم که مادرم مثل پدرم اعدام بشود»

سرور، ۹ ساله است. بیش از دو سال از زمانی که او با خانواده اش به ترکیه گریخت می گذرد. پدرش، يك کرد ایرانی، بیشتر عمر سرور را زندانی سیاسی بوده است.

سرور، در دوران زندانی بودن پدرش، حق ملاقات با او را نداشته و بخاطر در آمد ناچیز مادرش از فقر در عذاب بوده است. سرور، بخاطر وضعیت پدرش به عنوان يك «مفسد فی الارض»، منظمًا با تبعیض رو رو رو بوده. اگر چه سرور فقط دانش آموز کلاس اول بود، گاه بخاطر اینکه روسریش به اندازه کافی موهایش را نپوشانده، گاه بخاطر اینکه نمیتوانسته آیه های قرآن را حفظ کند، و گاه بخاطر اینکه از عهده فراگیری نماز بر نمی آمده، مرتبًا مورد شتمات و تحقیر اولیا مدرسه واقع می شده، کتک می خورده و یا حبس می شده. سرور در حال حاضر بخاطر اینکه تقاضای پناهندگی پدرش از جانب کمیساریای عالی مرود شده است، در معرض دپورت قرار دارد. سرور هم، مثل آزاده، در طی مدتی که در ترکیه بوده، دسترس به آموزش، رفاه، و درمان نداشته است. زندگی سرور در ترکیه آکنده از اضطراب دائم، فقر و محرومیت بوده است.

همچون آزاده و سرور، از دست دادن عزیزان، محرومیت اقتصادی و اجتماعی بخاطر عقاید سیاسی والدین، تزیق دکمهای مذهبی-جنسی، تبعیض بر علیه دختران، و اذیت و آزار در مدارس، تجربه های رایج برای بچه های ایرانی است. قوانین و اعمال حکومت امروزی ایران مانع از دسترسی بچه ها به آزادیها و حقوق بنیادی، بنحوی که در «کنوانسیون در مورد حقوق کودک» آمده می شود.

«کنوانسیون ملل متحد در مورد حقوق کودک» طیف وسیعی از حقوق اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، مدنی و سیاسی را تضمین می کند. بچه های ایرانی، بعنوان بخشی از جمعیت کلی کشور از حقوق پایه ای انسانی برخوردار نیستند. حقوقی چون آزادی بیان، مذهب، تعلق گروهی، گردهمایی و زندگی خصوصی، همچنان که برای افراد بالغ برسمیت شناخته نمی شود، برای بچه ها نیز رعایت نمی شود. اصل حاکم در کنوانسیون در مورد حقوق کودک «بالاترین منافع کودک» است. در ایران، در عوض، منافع بچه ها تحت لوای منافع مذهب قرار گرفته است: به بچه ها می آموزند که جاسوسی والدینشان را بکنند، پسر بچه های ده دوازده ساله تشویق می گردند به ارتش ملحق شوند و از نوج دخترهای نه ساله ترعیب می شود. آشکارا، این اعمال زیان های غیر قابل جبران بر روی سلامت جسمانی بچه ها می گذارد و رشد روانی و عاطفی آنان را مختل می کند.

کنوانسیون ۱۹۵۱ ملل متحد درباره وضعیت پناهندگان، پناهنده را کسی تلقی می کند که خارج از کشور خود زندگی می کند و بخاطر مذهب، نژاد، ملیت، عقاید سیاسی، و یا عضویت در گروه اجتماعی خاص، از تعقیب و آزار ترسی موجه در کشورش دارد. بچه هایی که حقوقشان، چنانچه بتوسط کنوانسیون حقوق کودک مشخص شده است، زیر پا گذاشته می شود میتوانند بدلائل متعدد فوق واجد شرائط پناهندگی باشند. کنوانسیون ملل متحد در مورد حقوق کودک توجهی خاص به پناهندگان و پناهجویان خردسال مینول میدارد. ماده ۲۲ این کنوانسیون عنوان میکند که: «کودکی که متقاضی پناهندگی است و

یا پناهنده بحساب می آید، خواه همراه والدینش بوده باشد و خواه بدون سرپرست باشد، باید ازحمایت و امنیت کافی و مساعدت در بهره جویی از حقوق مربوطه که بتوسط این کنوانسیون و یا دیگر اسناد حقوق بشریتصویب رسیده، برخوردار شود» استناد کنوانسیون به دیگر اسناد حقوق بشر عمدتًا اشاره به کنوانسیون ۱۹۵۱ درباره موقعیت پناهندگان است که پناهندگان را از بازگشت اجباری به کشور مبداشان در امان میدارد. بنابراین، یکی از اهداف ماده ۲۲ این تضمین است که علیرغم کم سنی، درخواست خردسالان برای پناهندگی بر اساس محتوی آنان بررسی شود، تا آنها از خطر بازگردانده شدن به تعقیب و آزار در کشورشان در امان بمانند.

ترکیه، ظاهراً، یکی از امضا کنندگان کنوانسیون در مورد حقوق کودک است. تحت ماده ۲، دولت ها مکلف به «احترام به و تضمین حقوق عنوان شده در کنوانسیون حاضر در قبال هر کودکی که در حوزه قانونی شان است بدون هیچگونه تبعیضی، و بدون در نظر گرفتن موقعیت قانونی کودک هستند. دولتها نه تنها ملزمند که از نقض حقوق مصروحه خودداری کنند، بلکه بایستی اقدامات لازم برای کمک به کودکان در کسب حقوقشان را انجام دهند.» دولتها مجاز به استفاده از بهانه محدودیت امکانات برای کاهش حقوقی از قبیل آزادی بیان، مذهب، تعلق، گردهمایی، و زندگی خصوصی نیستند و در رابطه با حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی «بایستی از نهایت منابع خود در این جهت استفاده کنند و اگر نیاز باشد در چارچوب همکاری های بین المللی تعهدات خود را به عمل در آورند.» (ماده ۴)

علی رغم تکالیف صریحی که دولت ترکیه در قبال بچه ها به عهده گرفته، این دولت کلیه کودکان پناهجوی غیر اروپایی را از طیف وسیع حقوقشان محروم ساخته است. دولت ترکیه در این مورد محدودیت جغرافیایی را که بر کنوانسیون پناهندگان اعمال می کند بهانه می آورد. حکومت ترکیه رسماً کودکان غیر تبعه را از حقوق بنیادی مثل حق آموزش، درمان، تجمع و غیره محروم می کند. هنگام دادرسی درخواست پناهندگی موقت، نظام جدید پناهنده گزینی ترکیه حقوق کودکان و اصل منافع آنان را یکسره نادیده می گیرد.

کنوانسیون سازمان ملل در مورد حقوق کودک نقش ویژه ای بر عهده کمیساریای عالی پناهندگی می گذارد، چرا که کمیساریای عالی وسیعاً درگیر احتیاجات کودکان است (ماده ۴۵). بیش از نیمی از جمعیت پناهندگان جهان را کودکان تشکیل می دهند. مع الوصف آزاده و سرور و عده کثیری از بچه های پناهجو در ترکیه مساعدت کافی و مناسب از کمیساریای عالی دریافت نمی کنند.

کمیساریای عالی تقاضای پناهندگی بچه ها را به تقاضای والدینشان ضمیمه نمی کند. بچه ها هیچگاه به دفتر کمیساریای عالی پناهندگی ترکیه دعوت نمی شوند تا درباره دم تمایل و ترس شان از بازگشت به ایران شهادت دهند. ماده ۱۲ کنوانسیون می گوید که

فرجام خواهی واهی

قضیه روند پناهنده‌گزینی کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان در ترکیه

فرجام خواهی وجود ندارند.

حکم مردودی در دفتر کمیساریای عالی به دو صورت ابلاغ شده است. یکی حکم منفی با امکان بررسی مجدد و دیگری پرونده بسته با امکان مشروط بررسی دوباره. در مورد اخیر، یکی از اطلاعیه‌های کمیساریا اعلام میدارد که پرونده شخص به علت «بی اساس بودن آشکار» تقاضای پناهندگی یا «سواستفاده از روند پناهنده‌گزینی» مردود و بسته شده است. اگر حکم منفی همراه با امکان بررسی مجدد باشد، متقاضی بوسیله یک نامه استناددار مطلع خواهد شد که میتواند کتبا تقاضای فرجام خواهی کند. مصاحبه جدیدی در همه موارد ترتیب داده نمی‌شود ولی کارمند حقوقی دیگری مجدداً پرونده را بررسی میکند. گرچه امکان بازگشایی پرونده‌های بسته وجود دارد، اما برای ارائه تقاضای فرجام مرحله رسمی وجود ندارد. از لحاظ زمانی پایانی برای آن مشخص نشده و در برخی موارد بازگشایی پرونده یک سال بطول انجامیده است. پذیرش تقاضای بازگشایی فقط بر اساس ارائه «اطلاعات یا مدارکی جدید» میسر است.

کارمندان حقوقی کمیساریای عالی در ترکیه دلایل نتیجه‌گیری خود را ارائه نمیدهند. در نتیجه، پناهجویان یا نداشتن مبنایی برای مقابله با تصمیم منفی در مرحله فرجام، دست هایشان کاملاً بسته است و نمی‌دانند که فرجام خواهی چه دستاوردی خواهد داشت. در مرحله رسیدگی مجدد نیز علل مردود شدن پرونده ارائه نمی‌شود. در نتیجه متقاضی که پرونده اش مجدداً بررسی شده است هیچگاه اطمینان حاصل نخواهد کرد که مصاحبه و بررسی عادلانه‌ای داشته است و معیارهای مربوطه بدرستی در این بررسی بکار گرفته شده‌اند. همچنین بعثت مقررات محرمانه بودن بررسی، متقاضی نمی‌تواند به پرونده اش دسترسی داشته باشد. امکانات نازل ترجمه در این دفتر، نبودن موازن مشخص در انتخاب مترجم، و فقدان برنامه‌های آموزش آنها، و اینکه متن مصاحبه برای تکمیل و تصحیح برای متقاضی بازخوانی نمی‌شود، همه و همه مسئله حق دسترسی به پرونده‌ها را بصورت یک ضرورت عینی در می‌آورد. این حق صرفاً در رابطه با رعایت عدالت نیست، بلکه تنها فرصت متقاضی برای برطرف نمودن اشتباهاتی مثل ترجمه نادرست است. در چنین شرایطی، حق فرجام خواهی بی‌معنی میگردد.

علی‌رغم تأکید کمیساریای عالی بر ضرورت مشاوره و نمایندگی حقوقی، چنین تسهیلاتی برای پناهجویان فراهم نبوده است. زمانیکه متقاضی حکم مردودی دریافت میکند، تنها راهنمایی که در جهت تهیه نامه فرجام در اختیار او گذارده میشود این است که این نامه «نیاید متجاوز از دو صفحه باشد.» برای بازگشایی پرونده، فقط به متقاضی راهنمایی میشود که باید «اطلاعات و مدارکی جدید» ارائه دهد.

همچنین روند پناهنده‌گزینی طوری طراحی شده است که دخالت معنی‌دار و وکیل یا نماینده پناهجو در هر یک از مراحل این روند بهیچوجه ممکن نیست. پناهجویان نمی‌توانند هیچکس را با خود به عنوان وکیل یا نماینده به جلسه دادرسی پناهندگی ببرند. نمایندگان از دسترسی به پرونده‌ها و هر گونه اطلاعات مربوط به پرونده پناهجو باز داشته شده‌اند. به عرضحال‌های ارائه شده در حمایت از پرونده‌ها معمولاً پاسخ داده نمی‌شود و هیچگاه معلوم نیست که این درخواستها در تصمیم‌گیری‌ها در نظر گرفته شده‌اند یا خیر. همچنین، ارائه هر گونه راهنمایی به پناهجویان بسیار مشکل است چرا که هیچگونه اطلاعی در مورد نحوه کاربرد معیارهای پناهندگی و اینکه آیا مدارک و شواهد ضروری برای اثبات صحت و سقم ادعای پناهندگی با رهنمودهای کتاب راهنمای کمیساریای عالی انطباق دارد یا خیر در دسترس نیست.

ناتوانی این سیستم در ارائه امکان فرجام خواهی موثر در این واقعیت نیز مشاهده می‌شود که فرجام خواهان موظفند اطلاعات و مدارک جدیدی در حمایت از پرونده‌شان ارائه

هر نوع فرجام خواهی موثر و معنی‌دار مستلزم رعایت حداقل از ضمانت‌های آیین نامه ای است. کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان (از این پس کمیساریای عالی) خاطرنشان ساخته است که مسئله فرجام خواهی جهت بازنگری رسمی احکام صادره، یک سلسله موازن مربوط به دادرسی عادلانه را شامل می‌شود که هم در مورد فرجام خواهی قضایی صادق است و هم فرجام خواهی اداری. این اصول عبارتند از امکان حضور متقاضی در مقابل هیئت رسیدگی مجدد و امکان مشاوره و نمایندگی حقوقی برای متقاضی، متکی بودن رسیدگی مجدد بر کلیه شواهد و مدارک مربوطه و بر کاربرد معقول و یکسان معیارها و تعاریف مربوط به پناهنده طبق رهنمودهای مندرج در کتاب راهنمای کمیساریای عالی. کمیساریای عالی اعتقاد دارد دادرسی عادلانه همچنین مستلزم ارائه مبنایی حکم ابلاغ شده از سوی هیئت رسیدگی مجدد است. (کمیساریای عالی، یادداشت درباره نقش کمیساریای عالی در روند پناهنده‌گزینی، هنگ کنگ، ۱۹۹۰)

متأسفانه زمانی که کمیساریای عالی امر گزینش پناهندگان را خود عهده‌دار شد، رعایت ضوابط فوق را بی‌نهایت مشکل یافته است. کمیساریای عالی پرونده‌های پناهندگی را در کشورهای متعدد ارزیابی نموده است. برخی از این کشورها امضاکننده کنوانسیون ۱۹۵۱ ملل متحد بوده و برخی نبوده‌اند. بعنوان مثال تا اوایل فوریه ۱۹۸۸،

کمیساریای عالی در بلژیک مرجع تصمیم‌گیری در مورد صحت و سقم پرونده‌های پناهندگی محسوب می‌شد. زمانیکه پرونده‌ای مردود میشد، نماینده کمیساریا از اختیار بازگشایی پرونده و تبادل نظر با اداره مرکزی کمیساریا برخوردار بود. لیکن پناهجو و وکیل او حق دسترسی کامل به پرونده را نداشته‌اند. گرچه تصمیم منفی منجر به صدور حکم اخراج پناهجو می‌گردیده، اما این تصمیم در دادگاههای مدنی بلژیک قابل ابطال بود.

وضعیت در ترکیه بسیار متفاوت است. ترکیه برای اعمال کنوانسیون پناهندگی ملل متحد محدودیت جغرافیایی قائل شده است و بدین ترتیب فقط پناهجویانی را که از اروپا فرار میکنند به رسمیت می‌شناسد. پناهجویان ایرانی و عراقی دو گروه عمده هستند که کنوانسیون ژنو شامل حالشان نمی‌شود. برخلاف بلژیک، روند پناهنده‌گزینی کمیساریای عالی در ترکیه اساس و محور حمایت بین‌المللی برای پناهجویان غیر اروپایی را تشکیل میدهد. تا ژوئیه ۱۹۹۴، کمیساریای عالی یگانه مرجع تصمیم‌گیرنده در مورد تقاضای پناهندگی غیر اروپاییان محسوب می‌شد. بر اساس توافق بین کمیساریای عالی و مقامات ترکیه، افرادی که مردودی نهایی از دفتر کمیساریا دریافت می‌کردند باید به کشور مبدأ خود دیورت می‌شدند. از تاریخ فوق تاکنون، دولت ترکیه خود امر شناسایی «پناهندگان واقعی» را بعهده گرفته است، که در صورت قبولی آنها را برای اسکان در کشور ثالث به کمیساریای عالی ارجاع می‌دهد. لیکن کمیساریای عالی فقط افرادی را اسکان میدهد که از دید این سازمان «شایسته» ارزیابی شوند. بهمین ترتیب چنانچه فردی از سوی دولت «پناهنده واقعی» شناخته نشود و در نتیجه حکم دیورت دریافت کند، کمیساریای عالی فقط زمانی در این باره با دولت مشورت میکند که پرونده مربوطه را «شایسته» تشخیص دهد. در هیچکدام از شرایط بالا، قوانین داخلی ترکیه حق استیناف حکم مردودی را به پناهجو نمی‌دهد. همچنین پناهجویان نمیتوانند به بند ۱۳ «میشاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی»، که به فرد خارجی حق بررسی مجدد حکم اخراج و حق داشتن وکیل و نمایندگی حقوقی در مقابل دادگاههای ذیصلاح را اعطا می‌کند، اتکا کنند. ترکیه این میشاق را امضا ننموده است.

با توجه به عواقب وخیم ناشی از اشتباه در تصمیم‌گیری، منطقی است انتظار داشته باشیم که دفتر کمیساریا در ترکیه ضمانتهای آیین‌نامه‌ای را که خود برای فرجام خواهی موثر و با معنی پایه‌ای دانسته است با دقت و سخت‌گیری اجرا کند. اما در عمل اینطور نبوده است و اصولی که در ابتدای این نوشته مورد تأکید قرار گرفتند در این سیستم

آماري از طرف بخش اسكان يابي كميساريای عالی سازمان ملل متحد برای پناهندگان

كميساريای عالی سازمان ملل برای پناهندگان، در پایان هر سال، سندی بنام «بررسی نیازهای جهانی اسكان يابي پناهندگان» منتشر می کند. بررسی سال ۱۹۹۶ ارقام پناهندگانی که نیاز به اسكان دارند را ۳۵۰،۳۳۲ (بدون در نظر گرفتن ۲۵،۰۰۰ پناهنده یوگسلاوی سابق که نیازمند کمک فوری ارزیابی شده اند) تخمین می زند. این رقم کمتر از یک و نیم درصد از تمام پناهندگان جهان (۲۳ میلیون) را در بر می گیرد. این بررسی بر حسب منطقه تقسیم بندی شده است و گزارشهایی در مورد ارقام واقعی پناهندگانی که در سالهای گذشته اسكان داده شده اند نیز موجود است. واقعیت ناخوشایند دیگری که در این بررسی نشان داده شده این است که در طی پنج سال گذشته، تنها حدود نیمی از جمعیتی که از طرف سازمان ملل محتاج به اسكان يابي ارزیابی شده اند عملاً اسكان داده شده اند. در سال ۱۹۹۱، ۵۷٪ از پناهندگانی که احتیاج به اسكان يابي داشته اند اسكان داده نشدند. در سال ۱۹۹۲، این رقم ۴۹٪، در سال ۱۹۹۳، ۴۰٪، و در سال ۱۹۹۴، ۴۱٪ بوده است.

تعداد ایرانیانی که در سالهای ۱۹۹۵ و ۱۹۹۶ محتاج به اسكان در کشور ثالث تخمین زده شده اند به قرار زیر است:

ایرانیان مقیم عراق: بررسی سال ۱۹۹۶ اعلام می دارد که در طی این سال اسكان يابي برای ۴۰۰ و ۲ نفر پناهنده ایرانی در عراق پیگیری خواهد شد. گفته می شود که اکثر این پناهجویان کرد هستند و بیش از یک دهه است که در کمپ «ال تاش» بدون امیدی برای زندگی نرمال بسر می برند. گروه دیگری از مردان مجرد در کمپ «رمادیه» بسر می برند. بسیاری از آنها اسرای سابق جنگی و هواداران سابق مجاهدین خلق هستند. این گروه در شرایطی اسف بار زندگی می کند و احتیاج فوری به اسكان يابي دارد. بیش بینی می شود که در سال ۱۹۹۶، بعضی افراد کرد هم در شمال عراق بلحاظ مسائل امنیتی و خطرات جانی احتیاج به اسكان مجدد خواهند داشت.

در سال ۱۹۹۵، مجموع ایرانیانی که احتیاج به اسكان یافتن داشتند ۲،۰۰۰ نفر برآورد شده بود که شامل افراد اسكان داده نشده سال ۱۹۹۴ نیز می شده است. این رقم شامل گروههای زیر بوده: ۸۰۰ کرد ایرانی در کمپ «ال تاش» که بخاطر خطرات جانی و یا پیوستن به خانواده هایشان احتیاج به اسكان داشتند، ۵۰۰ کرد ایرانی در شمال عراق که بخاطر فعالیتهای سیاسیاشان از لحاظ امنیتی در خطر بودند، و ۱۶۰ مورد برای پناهندگان ایرانی که در شهرها بسر می برند، باضافه اسرای جنگی کمپ «رمادیه». در سال ۱۹۹۵، کل جمعیت ایرانیان پناهنده در عراق ۴۱،۶۶۰ نفر گزارش شده است.

ایرانیان مقیم ترکیه: در این گزارش آمده است که افرادی واجد شرایط پناهندگی شناخته شده اند که بطور فردی در ایران مورد تعقیب و آزار قرار گرفته اند. حدود ۱،۹۰۰ پناهنده ایرانی و عراقی در سال ۱۹۹۶ احتیاج به اسكان خواهند داشت.

در سال ۱۹۹۵، كميساريای عالی ملل متحد احتیاجات برای اسكان يابي ایرانیان مقیم ترکیه را برای ۷۰۰ نفر پیش بینی کرده بود. تا پایان سال هنوز مشخص نبوده که این سازمان عملاً قادر به اسكان چه تعدادی از ایرانیان شده است. در آغاز سال جدید «کمیته ایالات متحده برای پناهندگان» جمعیت پناهندگان ایرانی در ترکیه را ۱۰،۰۰۰ نفر تخمین زده است.

فرجام خواهی واهی - سبقيه از صفحه ۶

کند. این امر بررسی مجدد پرونده را به اشتباهات و قصور متقاضی در ارائه پرونده اش محدود می کند و امکان ارتکاب اشتباه از سوی تصمیم گیرندگان را بکلی نادیده میگیرد. خطاها و ناهماهنگی ها آیین نامه ای در نظر گرفته نمی شوند. با محدود نمودن فرجام خواهی به فقط اطلاعات و مدارک جدید، مسئول جدید تصمیم گیری نمی تواند ارزیابی مستقلی از واقعیاتی که قبلاً در پرونده موجود بوده است داشته باشد. در نتیجه متقاضی از يك بررسی که متکی بر تمام شواهد و مدارک پرونده اش باشد محروم می شود. در حال حاضر صدها پناهجوی ایرانی و عراقی بخاطر بسته شدن پرونده هایشان توسط كميساريای عالی از سوی مقامات ترکیه در معرض اخراج قرار دارند. بسیاری از آنان سالهای متمادی است که بصورت بلا تکلیف در زاغه های ترکیه مخفیانه زندگی میکنند.

در تحقیقاتی که من درباره پرونده های بسته شده انجام داده ام، به پرونده های قوی بسیاری برخورد کرده ام. يك مثال بارز مربوط به خانم ح. است که نزدیک به دو سال پیش با سه فرزند خود از ایران به ترکیه فرار کرده است. او و همسرش هر دو فعال سیاسی بوده و توسط دولت ایران زندانی شده اند. همسر او را اعدام می کنند ولی او آزاد میشود چرا که در آن زمان علیه وی مدرکی موجود نبوده است. پس از آزادی، خانم ح. با مخاطراتی زیاد مواجه میگردد، از جمله خطر از دست دادن قیومیت فرزندانش. بالاخره پس از برملا شدن فعالیتهای سیاسی که او بعد از زندان درگیر آنها بود، مجبور به فرار از کشور میگردد. او مدارکی مبنی بر اعدام همسرش و قیومیت فرزندانش ارائه داده است.

از دید دفتر كميساريای عالی خانم ح. «نتوانسته است تقاضای پناهندگی موثقی ارائه دهد.» ولی توضیحات خانم ح. در مورد روندی که طی آن پرونده اش مردود اعلام شده عادلانه بودن این روند را زیر سؤال می برد. سئوالهایی که در دو مصاحبه از او شده اند فقط محدود به فعالیتهای سیاسی بوده و زمینه های دیگر تعقیب و آزار، از جمله نقض حقوق مادری و امنیت فردی اش نادیده گرفته شده اند. فرزندانش او نیز اصلاً وارد پرونده اش نشده اند. در حالیکه آنها نیز می توانستند بخاطر مسئله قیومیت مورد موثقی برای تعقیب و آزار ارائه کنند. در رابطه با تشخیص صحت و سقم پرونده، توضیحات خانم ح. استفاده از آزمون های نامعقول و غیر مجاز را توسط کارمندان كميساريای عالی منعکس می کند.

اقدام كميساريای عالی به اجرای يك روند پناهنده گزینی در ترکیه البته کاری مشکل و منحصر به فرد محسوب می شود. شك نیست که در این رابطه يك سلسله مشکلات ناشی از عدم همکاری مقامات ترکیه و ملاحظات سیاسی وجود دارد. اما از سوی دیگر باید توجه داشت که گرچه فرجام خواهی بخودی خود دادگاهی برای بررسی حکم دپورت نیست، اما نتیجه مستقیم آن میتواند استرداد اشخاص به کشوری باشد که در آن مورد تعقیب و آزار قرار می گیرند. در نتیجه آنچه که باید همواره در مرحله اول اهمیت قرار گیرد نیاز به تضمین اجرای اصول اساسی عدالت طلبی و امنیت پناهندگان است.

این مقاله که نویسنده آن دلجو آبادی است قبلاً در شماره بهار ۱۹۹۵

Refugee Update، فصل نامه «خدمات پناهندگی ژورنیستی»، چاپ شده است.

با تاسف،

در گذشت حسین سلطانی را در ماه نوامبر ۱۹۹۵ به اطلاعاتان می رسانیم. وضعیت پزشکی حسین درخبرنامه بهار ما گزارش شده بود. کلیه پیوندی حسین، پس از فرار او به ترکیه در سال ۱۹۹۴ و بخاطر ناتوانی مالیش برای تهیه دارو از کار افتاد. حسین در ترکیه ماهها در بیمارستان بستری بود و هنگام مرگش در منزل خود از دیالیز استفاده می کرد. مشکلات او در ترکیه، چنانکه بارها برای «همبستگی با پناهندگان ایرانی» نوشته بود، تنها به بیماری و تغذیه بد محدود نمی شد. او همواره احساس نا امنی و ناامیدی می کرد. علی رغم وضعیت وخیم پزشکی او، مقامات ترکیه و سازمان ملل بموقع و با سرعت کافی عمل نکردند تا حسین را بطور اضطراری از ترکیه خارج کنند.

عدالتخواهی و ... - بقیه از صفحه ۷

اساسی آن حمایت و حفاظت از پناهندگان است. در ترکیه انجام این وظیفه مبتنی بر نظام پناهنده‌گزینی این سازمان بوده است. تنها افرادی که با موفقیت از این آزمون پناهندگی می‌گذرند از سوی این سازمان در مقابل دپورت حفاظت میشوند و نهایتاً در کشوری ثالث اسکان می‌یابند. دولت ترکیه متقاضیان پناهندگی را که از کمیساریای عالی حکم منفی دریافت میکنند دپورت میکند. این امر در متن احکام دپورت صریحاً ذکر می‌شود (به صفحه ۹ مراجعه کنید).

تخصص پناهجویان ایرانی توجه عموم را نسبت به نظام پناهنده‌گزینی کمیساریای عالی جلب نمود و این سازمان را ملزم به جوابگویی در مورد رعایت معیارهای پایه ای لازم برای تصمیم‌گیری عادلانه و تضمین حق برخورداری از یک دادرسی عادلانه و امکان واقعی فرجام خواهی برای مقابله با حکم منفی برای هر یک از افراد متحصن نمود. بنا بر اطلاعات رسیده به نهاد همبستگی، تحقیقات اداره مرکزی کمیساریای عالی در این باره از ماه سپتامبر ۱۹۹۵ آغاز گردید. اما هیچگاه در طی این تحقیقات با افراد متحصن تماس حاصل نشد. این اداره خیلی ساده با شعبه خود در آنکارا مشورت کرد و از مواضع آن جانبداری نمود. «بیانیه» ماه نوامبر این اداره می‌گوید که پرونده‌های پناهندگی «بدقت» و در «روندی مسووط و جامع» تحت بررسی اولیه و مجدد قرار گرفته و طبق اطلاعاتی که برای کارمندان حقوقی این دفتر مشهود بوده این پرونده‌ها واجد شرایط پناهندگی شناخته نشده‌اند. «بیانیه» ادامه میدهد که «پرونده‌ها بسیاری نیز برای بار سوم و چهارم بررسی شده‌اند». در پایان بر اساس این پیش‌فرض‌ها، اداره مرکزی کمیساریای عالی تصمیم می‌گیرد که «از مواضع شعبه خود در ترکیه و نتایج ناشی از آن مبنی بر عدم بازگشایی پرونده‌ها به منظور بررسی مجدد کاملاً حمایت نماید».

بررسی‌هایی که سوی دیگر مجادله را نادیده می‌انگارند قطعاً غیرمتصفانه هستند و متأسفانه این یک ویژگی بیانیه کمیساریای عالی است. اما آنچه که در محتوای این بررسی غایب است توجه به ضمانت‌های آیین نامه ای است که تضمین می‌کنند حقایق پرونده‌های پناهندگی بطور کامل و دقیق در نظر گرفته شده و معیارهای پناهندگی بدرستی بکار بسته شده‌اند. تا مادامیکه هیچ مکانیزم موثری برای تمیز اشتباهات و نارسایی‌هایی که منجر به نخستین حکم مردودی شده وجود نداشته باشد، بررسی مجدد نیز به احتمال قریب به یقین همان خطاهای اولیه را بازتولید میکند. فی الواقع، یکی از انتقادات رایج به نظام پناهنده‌گزینی کمیساریای عالی ناتوانی کارمندان حقوقی آن در استخراج حقایق مربوط به پرونده‌های پناهندگی است. بنابراین، جای تعجب نیست اگر کارمندان حقوقی صرفاً بخاطر کمبود حقایق «مشهود» تصمیم‌های اشتباه گرفته باشند. نکته مهم دیگر این است که غیرمتصفانه بودن روند پناهنده‌گزینی کمیساریای عالی در ترکیه موجبات نگرانی سایر سازمانهای حقوق بشر را نیز برانگیخته است. انتقادات متوجه فقدان ضمانت‌های پایه ای و حداقل برای حصول تصمیمهای متصفانه بوده‌اند و پاره ای از این انتقادات بشرح زیر می‌باشند:

- ۱- متقاضی پناهندگی از مشاوره حقوقی قبل از مصاحبه و در طی آن برخوردار نیست.
 - ۲- متقاضی پناهندگی نمیتواند توسط وکیل یا مدافعی نمایندگی شود.
 - ۳- متقاضی پناهندگی در صورت رد شدن درخواست پناهندگی، از علل ردی خود باخبر نمی‌شود.
 - ۴- متقاضی پناهندگی حق دسترسی به پرونده از جمله به یادداشت‌های مصاحبه اش را ندارد.
 - ۵- متقاضی پناهندگی از یک امکان واقعی برای فرجام خواهی حکم ردی برخوردار نیست.
- دیگر ضمانت‌های آیین نامه ای مثل برخورداری از مترجم وارد و حرفه‌ای، کنترل صحت و کامل بودن اظهاراتی که مصاحبه‌گر از قول او در پرونده اش درج می‌کند، و با حتی امکان یادداشت برداری در طول مصاحبه از پناهجویان دریغ شده است.

همچنین، ادعاها و اظهارات بیشمار مبنی بر برخورد خصومت آمیز، مغرضانه و بر اساس شک از پیش تعیین شده از سوی کارمندان حقوقی دفتر شعبه ترکیه که از پناهجویان مصاحبه میکنند و روی پرونده آنان تصمیم‌گیری مینمایند وجود دارد. گرچه

اثبات این ادعاها مشکل است، چرا که مصاحبه‌ها پشت درهای بسته صورت می‌گیرند، اما کثرت و دامنه این اظهارات نحوه رفتار این دفتر با پناهجویان را بطور جدی زیر سوال می‌برد.

بعلاوه، پرونده‌های پناهندگی متعددی به اطلاع سازمانهای حقوق بشر رسیده‌اند که حکایت از مردودی بر اساس علل غیر موجه زیر می‌کنند: بکار بردن معیارهای ناکافی یا نابجا، درک نادرست و عدم اطلاعات کافی یا بی‌اطلاعی از وضعیت در ایران و یا درخواست غیر منطقی برای ارائه مدارک. از سوی دیگر حیطه پرسشهای تحقیقی از پناهجویان نیز نشانگر این است که وسعت و شدت تعقیب و آزار در ایران بدرستی درک نشده و یا مورد توجه کافی قرار نگرفته است.

هنگامیکه نهاد همبستگی از متحصن‌کنندگان درباره تجربه آنان با دفتر ترکیه کمیساریای عالی پرس و جو نمود، آنان بر نارسائیه‌ها و اشکالات فوق‌صحه گذاردند. بعنوان مثال، بسیاری از افراد از امکانات ترجمه واقعی برخوردار نبوده‌اند. برخی مصاحبه‌های خود را با این شک که آیا اظهاراتشان بطور دقیق و کامل در پرونده‌هایشان درج شده‌اند یا لاچار ترک کرده‌اند. اغلب افراد متحصن مصاحبه‌های خود را تحقیرآمیز و تهدیدآمیز دریافت کرده‌اند. در نتیجه اشتیاق فراوان کارمندان حقوقی دفتر ترکیه برای استنطاق، ضعف یابی و برخورد بازجویانه از متقاضیان پناهندگی، افراد قادر به ارائه حقایق مهم پرونده پناهندگی شان نشده‌اند. برخی از پناهجویان اجباراً تمام وقت مصاحبه را فقط صرف اثبات راستگویی خود نموده‌اند.

در میان متحصنین، افرادی هستند که قبلاً بلحاظ شرایط تحمیلی اطلاعات وازگونه ارائه داده‌اند و با از ابراز حقایق سرباز زده‌اند. معهذاً، علی‌رغم ارائه دلایل موجه، به آنان امکان مجدد ارائه پرونده‌هایشان داده نشده است. این افراد فعالین سیاسی هستند که از طریق عراق به ترکیه آمده‌اند. بهنگام ورود به ترکیه، کمیساریای عالی پرونده‌های چنین افرادی را منطماً مردود می‌شناخت و به آنان برچسب پرونده‌های «جابجایی غیر مجاز» می‌زد. بزعم کمیته اجرایی کمیساریای عالی پرونده‌های «جابجایی غیر مجاز» به افرادی اطلاق می‌شود که قبلاً در کشوری دیگر مورد حمایت و در امنیت بسر می‌بردند اما بدلیل شخصی به کشور جدیدی می‌آیند. علیرغم اینکه فعالین سیاسی ایرانی در عراق نه تحت حمایت و نه در امنیت بوده‌اند و نه امکان موثری برای اسکان یابی در کشور ثالثی داشته‌اند، این سیاست کمیساریا مدت دو سال بقوت خود باقی بود. سند زنده بی‌اساس و پایه بودن این سیاست، عده کثیر پناهندگان ایرانی در عراق است که برغم اینکه از جانب کمیساریای عالی شایسته اسکان یابی در کشور ثالث شناخته شده‌اند همچنان در شرایطی ناامن و اسفناک در عراق بسر می‌برند. هر ساله این افراد صرفاً به عنوان ارقام در آمارهای مندرج در گزارش سالیانه کمیساریای عالی تحت عنوان «بررسی نیازهای جهانی اسکان یابی پناهندگان» ظاهر می‌شوند. این موضع که هم‌اکنون پرونده‌های چنین افرادی بازگشایی نشود، از لحاظی دیگر نیز غیرمتصفانه است چرا که در گذشته پرونده‌های افراد مشابه مورد بررسی مجدد قرار گرفته و در نهایت از ترکیه به کشور ثالث اعزام شده‌اند.

بیانیه مواضع اداره مرکزی کمیساریای عالی در رابطه با متحصن ایرانیان غیر مستدل، تحقیق نشده، و فاقد پرنسپ است. این بیانیه با پافشاری بر محروم نگاه داشتن شرکت کنندگان در تحسن از یک دادرسی متصفانه و از این روی محکوم نمودن آنان به بازگشت اجباری سرشار از بی‌تفاوتی و بی‌مسئولیتی است. تأیید روند پناهنده‌گزینی دفتر شعبه ترکیه کمیساریای عالی از سوی اداره مرکزی آن علی‌رغم عدم انطباق این روند با معیارهای رایج بین‌المللی تنها در خدمت حفظ ظاهر است و پس، این برخورد می‌لغ خوار و خفیف شماردن اصول عدالت خواهی و دادگری، که هسته حمایت از پناهنده را تشکیل میدهد، است.

از طرف دفتر مرکزی کمیساریای عالی سازمان ملل برای پناهندگان

(این متن توسط همبستگی با پناهندگان ایرانی ترجمه شده است)

مواضع کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان درباره تحصن ایرانیان در آنکارا

مرحله اول و در مرحله بررسی مجدد ارزیابی شده است. پرونده های بسیاری نیز، در مواقعی که حقایق تازه های ارائه شده است، برای بار سوم و چهارم بررسی شده اند. کمیساریای عالی از تمام افراد و سازمانهای نگران که درباره این تحصن با ما تماس گرفته اند جدا تقاضا میکند که توجه خود را روی افرادی متمرکز کنند که به اعتقاد کمیساریای عالی واجد شرایط پناهندگی هستند و به پناهجویان در جهت آشنایی و تبعیت از قوانین دولت ترکیه یاری رسانند. ابراز نگرانی به دولت ترکیه به نحوی سازنده از سوی سازمانهای غیر دولتی درباره نحوه اجرای مراحل پناهنده گزینی در ترکیه نیز میتواند مکمل تلاشهای کمیساریای عالی در دفاع از پناهجویان و پناهندگان باشد.

نوامبر ۱۹۹۵

کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان-ژنو

از تاریخ ۴ اوت یک گروه از پناهجویان ایرانی تحصنی را در دفتر مرکزی حزب متحد سوسیالیست ترکیه در آنکارا برگذار کرده اند. پس از بررسی دقیق پرونده های این افراد، کمیساریای عالی بدین نتیجه رسیده است که این دعاوی با موازین پناهندگی مطابقت ندارند. معهذاً ایرانیان مذکور خواهان بازگشایی پرونده هایشان و لغو حکم دپورت خود از سوی دولت ترکیه شده اند. (احکام دپورت از سوی دولت ترکیه برای متقاضیان پناهندگی صادر شده است که ننوخته اند این مقامات را در مورد داشتن ترس موجه از تعقیب و آزار در کشور مبدا خود متقاعد کنند). سازمان دهندگان این تحصن از پناهجویان مردود شده دیگر نیز دعوت کردند که در تحصن شرکت کنند. از آن موقع دفتر ترکیه کمیساریای عالی موجه با سلیلی از مکاتبات و مکالمات تلفنی از سوی گروه هایی که همبستگی و همدردی خود را با این گروه اظهار کرده اند بوده است.

تا تاریخ ۹ نوامبر این تحصن ۱۵۰ نفر را در بر گرفته است، هر چند که برخی از افراد به تحصن رفت و آمد میکنند. این گروه که شامل زنان و کودکان نیز میشوند بیش از دو ماه است که در شرایط غیر بهداشتی و ازدحام بسر برده است. دولت ترکیه عکس العمل خاصی علیه این معترضین نشان نداده است. ولی به آنان توصیه کرده که به مکانهایی که قبلاً در آن بسر میبردند بازگردند و منتظر بررسی مجدد پرونده هایشان باشند. معهذاً موارد متعددی گزارش شده است که پناهجویان مستقر در شهرهایی که برای سکونتشان تعیین شده با تمام شدن اجازه اقامتشان حکم دپورت دریافت کرده اند. گرچه ارزیابی کمیساریای عالی درباره این پرونده ها بروشنی منفی است چندین پرونده که حدوداً پنجاه نفر را در بر میگیرد هنوز پاسخ نهایی خود را از دولت ترکیه دریافت ننموده اند.

پناهجویان غیر اروپایی در ترکیه که پاسپورت و ویزا ندارند باید طبق مقررات ترکیه برای دریافت پناهندگی موقت، درخواست پناهندگی به دولت ترکیه ارائه دهند. به موازات این روند کمیساریای عالی نیز یک روند پناهنده گزینی را به اجرا گذارده است. این امر را کمیساریای عالی طبق منشور خود و با توجه به محدودیت جغرافیایی ترکیه در رابطه با کنوانسیون ۱۹۵۱ پناهندگی و پروتکل ۱۹۶۷ و در کنار مطالبات جدی از دولت ترکیه برای تبعیت از قوانین بین المللی و موازین معمول بین المللی در اجرای مراحل پناهنده گزینی انجام داده است. کمیساریای عالی از دولت ترکیه خواهان برخورداری و دسترسی کامل پناهجویان از روند مذکور شده است. در مواقعی که تصمیم دولت منفی است پذیرفته شدن درخواست پناهندگی از سوی کمیساریای عالی، پیش شرط لازم برای دخالت این سازمان در مورد پرونده مردود شده است. پذیرفته شدن درخواست پناهندگی از سوی کمیساریای عالی همچنین پیش شرط لازم برای ارجاع پرونده ها به کشورهای اسکان دهنده است.

بخش حقوقی کمیساریای عالی در آنکارا پرونده های افرادی که هم اکنون در ساختمان دفتر مرکزی حزب متحد سوسیالیست بسر میبرند را بدقت تحت بررسی اولیه قرار داده است. وکلای کمیساریای عالی در روندی مسووت و جامع بدین نتیجه رسیده اند که خصوصیات این پرونده ها، تا آنجا که برای ما شناخته شده است، اعطای پناهندگی را طبق هیچ یک از دلایل موجود در منشور این دفتر، که در کنوانسیون ۱۹۵۱ نیز به همان شکل تکرار شده است، و یا طبق تعاریف موجود تحت قوانین بین المللی مجاز نمی نماید.

اداره مرکزی کمیساریای عالی در ژنو از این وضعیت و مراحل طی شده باخبر بوده است و از مواضع شعبه خود در ترکیه و نتایج ناشی از آن مبنی بر عدم بازگشایی پرونده ها به منظور بررسی مجدد کاملاً حمایت میکند. چرا که هر پرونده بدقت در

نمونه ای از حکم دپورت

(ترجمه شده از ترکی بنوسط «همبستگی با پناهندگان ایرانی» - اطلاعات شخصی افراد بلحاظ مسائل امنیتی حذف شده است)

سند ابلاغیه و تصدیق

مرجع: الف) حکم وزارت داخلی بتاريخ XX, XX, ۱۹۹۴ و بشماره XX

ب) حکم وزارت داخلی بتاريخ XX, XX, ۱۹۹۵ و بشماره XX

XX, پناهجوی ایرانی، متولد XX, فرزند XX, بطور غیر قانونی وارد کشور ما

شده. ایشان تقاضای پناهندگی کرده است تا از کشوری ثالث ویزا دریافت کند.

اجازه اقامت موقت به شماره XX/XX بر طبق حکم مرجع الف) به ایشان داده شده

است. بنا بر مرجع ب) اعلام میشود که بلحاظ اینکه ایشان مقدر به اخذ ویزا از

کشوری ثالث نشده است و بلحاظ مردودی و بسته شدن پرونده اش از طرف

کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان، تمهید اجازه اقامت موقت ایشان امکان

پذیر نیست و ایشان باید بطور داوطلبانه کشور ما را طرف ۱۵ روز ترك کند. در غیر

این صورت دپورت خواهند شد، مگر اینکه علیه حکم ترك کشور حکمی دیگر صادر

شود.

ویزای اقامت موقت این پناهجو باز پس گرفته شده و به او ابلاغ شده که طرف ۱۵ روز

بطور داوطلبانه کشور را ترك کند، در غیر این صورت دپورت خواهد شد. این سند

توسط هر دو طرف امضا شده است.

ابلاغ کننده	شاهد	تصدیق کننده
XXX	XXX	XXX
پاسپورت-خارجی	XXX	
قسمت،		
امضا	امضا	امضا

کپی واقعی از سند اصل، XX, XX, ۱۹۹۵

جمهوری ترکیه

سازمان امنیت ترکیه

در دفاع از ... سبیه از صفحه ۲

از فعالیتهای خود و شرایط جهانی پناهندگی تهیه می کند. گزارش مورخ اکتبر ۱۹۹۵ این نهاد چنین عنوانی دارد: «روابط خدمات پناهندگی ژروبیته با کمیساری عالی ملل متحد برای پناهندگان». این نهاد در موارد ذیل بصورت تقادانه ای روابط خود را با کمیساریه ملل متحد مورد بررسی قرار میدهد:

۱- ساختمندی که بر سیاستهای این سازمان و پرسنل آن مشتمل است؛
۲- فعالیتهای عملی در اردوگاههای پناهندگی و مناطق استقرار پناهندگان؛
۱- دفاع از زندگی و امنیت پناهندگان و اهداف و مسئولیتهای کمیساری عالی ملل متحد؛
در اینجا به نقل نخستین پاراگراف گزارش بالا مبادرت میکنیم:

«کمیساری عالی ملل متحد برای پناهندگان یک نهاد بین دولتی است که این مسئله محدودیت هایی را در برابر آن قرار میدهد. این سازمان البته از موارد قدرت بسیاری برای انجام وظایف خود در رابطه با حفاظت پناهندگان نیز برخوردار است. «خدمات پناهندگی ژروبیته» بعنوان یک سازمان غیر دولتی برخوردار از پایگاه کلیسای خوشوقت است که در سالهای اخیر کمیساری عالی ملل متحد به همکاری و همیاری با سازمانهای غیر دولتی رغبت نشان داده است. ما در بین کارکنان کمیساری دیدگاه های فوق العاده بازی را یافته ایم و مایلیم که از این کارکنان و نهاد کمیساری در پیاده کردن اهداف خود و در بصر رسانیدن آرمان همیاری شان پشتیبانی نماییم. ما همچنین ناپیگیری های قابل ملاحظه ای در رابطه با کیفیت خدمات این کارکنان و در تعهد آنان نسبت به زمینه همکاری و نیز در ارتباط پیاده ساختن اهداف کمیساری عالی ملل متحد برای پناهندگان مشاهده نموده ایم. انتقاد ما با هدف سازندگی صورت میگیرد.»

پاراگراف ۱۱ الف این گزارش در رابطه با پناهجویان در ترکیه چنین است:

«جی. آر. اس. همچنین از حق فرجام خواهی در روند پناهنده گزینی کمیساری عالی ملل متحد و کلا از عدم نظارت عموم بر این روند نگران است. در کشورهایی نظیر ناپلند و ترکیه نظام تصمیم گیری کمیساری عالی فاقد ضروریات ذیل است:

۱- روند پناهنده گزینی کمیساری عالی هیچگونه دلیلی برای نتایج تصمیم گیری خود ارائه نمیدهد؛

۲- متقاضیان به پرونده های خود دسترسی ندارند؛

۳- در مورد برداشت مقامات حقوقی سازمان ملل از مفهوم «تعقیب و آزار» پناهنده هیچگونه ارزیابی و نظارت تقادانه وجود ندارد؛

۴- در برخی از کشورها امکان فرجام خواهی موثری وجود ندارد (پاورقی شماره ۱۱: جی. آر. اس. مخصوصا آگاهی یافته است که متقاضیان ایرانی پناهندگی در ترکیه در جریان دادرسی شان از تضمینهای لازم و حداقل دادرسی مانند حق داشتن وکیل، مصاحبه های بی طرفانه و فارغ از مخاصمت جویی و برخورداری از مترجم واجد صلاحیت برخوردار نیستند)؛

۵- عدم انتقاد کمیساری عالی ملل متحد از دولتها بخاطر کاربرد ناقص و ناپیگیری کنوانسیون ژنو و دیگر قراردادهای بین المللی نگران کننده است (پاورقی ۱۲: در ترکیه- کشوری که محدودیت جغرافیایی کنوانسیون ۱۹۵۱ ژنو اعمال میشود- ایرانیان و عراقی ها (اغلب کردهای عراقی) شدیداً در رنج و عذابند. استرداد اعضای سازمانهای مخالف دولت، بخشی است از یک قرارداد ضمنی بین دولتهای ترکیه و ایران و بصورت تهدیدی آشکار علیه پناهجویان این دو کشور درآمده است. تصمیم مورخ ۶ سپتامبر دولت ایران در رابطه با بستن مرز این کشور با افغانستان توانایی پناهجویان افغانی را برای پناهجویی از تعقیب و آزار شدیداً محدود کرده است. عدم انتقاد کمیساری عالی ملل متحد از این حرکت برای جی. آر. اس. زنگ خطر را به صدا در آورده است.

بچه ها هم پناهنده ... سبیه از صفحه ۵

بچه هایی که قادر به فرم دادن عقاید و نظریات خاص خود هستند از این حق برخوردارند که نظرات خود را در جریان روندهای قضایی و اداری که بر زندگی آنان تاثیر می گذارد ابراز کنند. و این، البته، مستقل از این است که والدین این بچه ها در موقعیتی باشند که بتوانند از جانب بچه هایشان صحبت کنند. از آنجا که نمی توان از بچه ها انتظار داشت که مستقلآ وارد چنین بحث هایی شوند. به منظور تضمین حقوق آنها، این مسئولیت مقامات کمیساری عالی است که این دشواری را برای بچه ها آسان کند تا آنها بتوانند صدای خودشان را بگوش دیگران برسانند و پرونده پناهندگی خودشان را تشکیل دهند.

بچه ها، که همچون دنباله های والدینشان در نظر گرفته می شوند، در دورانی که والدینشان درگیر بلاتکلیفی مراحل طولانی پناهنده گزینی هستند، نیز از دریافت هر گونه مساعدت مادی از کمیساری عالی محروم می مانند. نیازهای پایه ای از قبیل رسیدگی های دوران بارداری، بستری شدن برای زایمان، و حتی کمک به بچه های معلول و شدیداً مریض از بچه هایی که والدینشان به عنوان پناهنده از طرف کمیساری عالی برسمیت شناخته نشده اند، و یا پرونده هایشان هنوز تحت بررسی است، دریغ میشود.

نهاد «همبستگی با پناهندگان ایرانی» در درجه اول از کمیساری عالی به عنوان سازمانی که نقشی ویژه در رابطه با پناهندگان و پناهجویان خردسال دارد خواهان کاربرد مفاد حقوق کودک کنوانسیون، بدون هیچگونه تبعیضی، می باشد. نهاد همبستگی توصیه میکند که فوراً يك دوره تعلیماتی در مورد مفاد کنوانسیون برای مسئولین کمیساری عالی که نسبت اندرکار بررسی تقاضای پناهجویان غیر اروپایی هستند گذاشته شود. نهاد همبستگی خواهان ارزیابی مجدد تقاضاهای خانواده های پناهجویی که قبلاً مرید شده و خواهان شامل شدن نظرات و تجربیات بچه های آنان در این ارزیابی است. به اقتضای ضرورت بچه ها بایستی دعوت به بازگوش کردن ترمشان از بازگشت به سرزمین مادری بشوند. موازین مناسب برای مصاحبه با خردسالان بایستی تدوین بشوند و اطلاعات لازم در مورد رفتار عمومی با بچه ها در سرزمین مادری بایستی گردآوری بشود. هیچ بچه پناهجویی نبایست بخاطر موقعیت حقوقی خود و یا والدینش از دریافت مساعدت مادی محروم شود.

نهاد همبستگی در صدد تهیه گزارشی برای ارائه به کمیته ملل متحد برای حقوق بچه ها در مورد رفتارهایی که با پناهندگان ایرانی خردسال از جانب حکومت ترکیه و کمیساری عالی میشود است. کمیته ملل متحد برای حقوق بچه ها بر نحوه کاربست مفاد کنوانسیون درباره حقوق خردسالان نظارت میکند و از سازمانهای دولتی و غیر دولتی گزارش میپذیرد. ما از همه سازمانها و افراد علاقمند دعوت میکنیم که به ما در این مساعی از طریق رد و بدل کردن اطلاعات در مورد بچه ها قبل و بعد از ترک ایران، اسناد و قوانین و مقررات مربوط به بچه ها در ایران، و تحقیقات و تحلیل های مربوطه بیوبندند.

دسیسه نظام ... سبیه از صفحه ۲

ضمانتهایی که قبلاً اعلام شده بودند شد. نکته دیگری که در این بیانیه ناشی از سو تفاهم های داخلی بوده بر این امر صحت گذاشت. در نوامبر ۱۹۹۵، علیرغم ابراز نگرانیهای گسترده در مورد محصن کنندگان و بویژه در مورد سیاستها و اعمال حاکم بر روند پناهنده گزینی دفتر کمیساری عالی در ترکیه، اداره مرکزی آن در ژنو، متأسفانه اعلام نمود که پرونده پناهجویان معترض را بازگشایی نخواهد کرد. در این رابطه بیانیه ای از سوی کمیساری عالی منتشر شد. نکته دیگری که در این بیانیه موجهات تأسف هر چه بیشتر را فراهم میکند موضعگیری اداره مرکزی کمیساری در قبال دولت ترکیه است. این بیانیه در زمینه مطالبه اجازه اقامت موقت برای متحصنین از دولت ترکیه کاملاً سکوت میکند. در نتیجه این محصن، هویت، عقاید و وابستگی های سیاسی متحصنین در رسانه های عمومی ترکیه و دنیا فاش شده است و محصن نیز از سوی دولت ایران بعنوان اقدامی ضد دولت ایران تلقی

راه‌های دیگر برای اسکان پناهندگان در خطر

بسیاری از پناهیویان ایرانی در ترکیه واجد شرایط پناهندگی، تعیین شده از طرف کنوانسیون، هستند ولی بطور ناعادلانه ای از طرف کمیساریای عالی سازمان ملل برای پناهندگان مردود شده اند. پناهیویان دیگری نیز هستند که شرایطشان در تعریف محدود کنوانسیون از پناهنده نمیگنجد، ولی اگر به ایران بازگردانده شوند با نقض فاحش حقوق انسانیشان مواجه خواهند شد. این افراد، بلحاظ اینکه پرونده‌هایشان از طرف کمیساریای عالی بسته اعلام شده هیچگونه کمکی از این سازمان برای اسکان در کشوری ثالث دریافت نمیکنند و در نتیجه همواره خطر دپورت از طرف دولت ترکیه تهدیدشان میکند.

در حال حاضر تنها امید برای اسکان یابی این گروه برنامه‌های ویژه ای است که دولتهای کانادا و استرالیا ارائه میکنند که شرط قبولی از طرف کمیساریای عالی را ندارد.

ضمانت خصوصی پناهندگان در کانادا:

این برنامه به شهروندان و موسسات خصوصی کانادا که واجد شرایط هستند این امکان را میدهد که از مامورین ویزا در ترکیه درخواست مصاحبه با پناهنده مشخصی را برای اسکان در کانادا بنمایند. پناهنده در صورتی قبول میشود که واجد شرایط پناهندگی و اسکان یابی باشد. برای برآورده کردن شرط اول، پناهنده یا باید شرایط کنوانسیون پناهندگی را داشته باشد و یا برنامه‌های خاص کانادا شامل حال وی شود. برای برآورده کردن شرط دوم، پناهنده باید نشان دهد که قادر به اسکان یافتن و زندگی در کانادا میباشد. در صورت قبولی پناهنده، ضامن خصوصی او موظف است که برای یکسال در فراهم آوردن احتیاجات ابتدایی مالی و روحی پناهنده و یاری‌رسانی تا او در کانادا مستقر شود.

برنامه‌های ویژه انساندوستانه در

استرالیا:

این برنامه به افرادی که حقوق انسانیشان بطور فاحش زیر پا گذارده شده است امکان اسکان در استرالیا را میدهد. متقاضیان باید دارای فرد و یا گروهی ضامن در استرالیا (تبعه یا ساکن قانونی) باشند که حداقل برای ۶ ماه پس از ورود پناهنده به او از نظر شخصی و روحی کمک کند تا در استرالیا مستقر شود. حامی موظف است که مخارج آزمایش پزشکی پناهنده و نیمی از بلیط هواپیمای او را بپردازد.

متأسفانه تا کنون عمدتاً بخاطر کمبود اطلاعات در مورد این برنامه‌ها و شرایط لازم آنها، فقط تعداد کمی از پناهیویان از این برنامه‌ها استفاده کرده اند. همچنین متقاضیان با مشکلات زیادی برای پیدا کردن افراد و گروه‌های ضامن که واجد شرایط و متعهد به کمک هستند بوده اند.

در حال حاضر، عامل کلیدی پیدا کردن حامی و امکانات لازم است. در این رابطه مشکل عملی که مانع از تعهد افراد و گروه‌های علاقمند به حمایت از پناهیویان می‌شود کمبود امکانات است. مخارج حمایت از یک پناهنده در کانادا ممکن است به هزاران دلار برسد. نیمی از بلیط سفر به استرالیا و مخارج آزمایشهای پزشکی بیش از ۵۰۰ دلار میباشد. همچنین مخارج گرفتن ویزای خروج از ترکیه نیز وجود دارد. بعلاوه اینکه اجازه اقامت موقت اکثر متقاضیان این برنامه‌ها بسر آمده است آنان برای گرفتن ویزای خروج مجبور به پرداخت جریمه نیز هستند. این جریمه‌ها گاه به صدها دلار بالغ میشود. زوجی که اخیراً پس از ۳ سال آوارگی و بی‌امنیتی در ترکیه از طرف دولت استرالیا پذیرفته شده اند شرایط خود را چنین توصیف میکنند:

«معجزه‌ای است که ما بالاخره راهی

برای خروج پیدا کردیم. در حالیکه تنها امید ما رفتن به استرالیا است، هر روز که میگذرد احساس میکنیم که قدمی از رویایمان دورتر شدیم. شما میدانید که تا اینجا چقدر برای ما دشوار بوده تا دست کمک بسوی هر کسی که میشناختیم دراز کنیم و مبلغ ۷۰۰ دلار را برای آزمایش پزشکی و تمديد ویزای شوهرم فراهم کنیم. دو روز پیش به ما خبر دادند که ۹۰۰ دلار دیگر برای پرداخت نیمی از قیمت بلیط هواپیمای لازم داریم. اگر این مبلغ را تا یک ماه و نیم دیگر فراهم نکنیم ویزای شوهرم مجدداً باطل خواهد شد و مخارج ما باز هم بالاتر میرود. بعد از خرید بلیط مشکل تمديد ویزای من را باید حل کنیم. حتی اگر این ریسک را بکنیم و از خفی بیرون آیم احتمال پیدا کردن کار برای ما بسیار ناچیز است. تورم در ترکیه هر روز بالاتر میرود و آنچه ما در جیبهایمان داریم تنه کفاف یک لقمه نان روزانه را میدهد. خواهش میکنیم که هر چه از دستتان بر میآید برای کمک به ما انجام دهید.»

برنامه کمک:

نهاد «همبستگی با پناهندگان ایرانی» برنامه‌ای را شروع کرده است تا با ارائه اطلاعات و فراهم نمودن امکانات لازم به پناهندگان در خطر ایرانی در ترکیه در استفاده از این برنامه‌های اسکان یابی یاری رساند. ما با چندین کلیسا در کانادا در حال همکاری هستیم تا پناهیویان را برای اسکان یابی معرفی کنیم و اقداماتی را در جهت یافتن افراد و گروه‌های واجد شرایط در استرالیا آغاز نموده ایم. لیکن دشوارترین تعهد ما فراهم کردن امکانات مادی لازم برای تحقق این برنامه‌ها است. ما صندوقی برای اسکان یابی پناهندگان ترتیب داده ایم که به پناهندگان در خطر در ترکیه که در یکی از این برنامه‌های اسکان یابی قبول می‌شوند و از امکانات کافی

برخوردار نیستند، بصورت اعانه و یا قرض، کمک برسانیم. این صندوق بر کمک‌های مالی عموم متکی است.

چکار می‌توان کرد:

- به صندوق مالی برای اسکان یابی کمک مالی کنید. کمک‌های شما از معافیت مالیاتی برخوردارند.

- مبلغی بصورت قرض از طریق نهاد همبستگی در اختیار پناهندگان آماده اسکان قرار دهید.

- داوطلبینی را در کانادا به ما معرفی کنید که میتوانند برای پناهندگان تازه وارد مسکن، و حمایت اجتماعی و روحی فراهم کنند.

- حامیانی را که مقیم استرالیا و مایل به ضمانت پناهیویان هستند به ما معرفی کنید.

کمک‌های خود را در وجه IRA Inc ارسال کنید (مراجعه کنید به صفحه ۱۴) و اگر در هر زمینه‌ای قادر به کمک هستید و یا احتیاج به اطلاعات بیشتر دارید با ما تماس بگیرید

دسیسه نظام ... بقیه از صفحه ۱۰

میشود. بیانیه کمیساریای عالی مطلقاً مخاطرات کاملاً محتمل را که، در صورت دپورت، افراد متحصن را تهدید میکند نادیده میگیرد.

در پاییز ۱۹۹۵، حکومت ترکیه برکنار میشود و انتخابات جدید قرار بود که تا ژانویه ۱۹۹۶ برگزار شود. تا کنون، که اواسط زمستان ۱۹۹۶ است، هنوز کابینه جدیدی تشکیل نشده و مقامات ترکیه موضع رسمی روشنی در قبال تحصن اعلام نکرده اند.

صدای پناهندگان

صدای پناهندگان تلاشی است برای انعکاس حرفها، مشکلات، احتیاجات، و امیال پناهندگان. در این شماره بخشهایی از نامه خانم د. را درج میکنیم. (اسامی پناهندگان برای حفظ امنیت آنها حذف شده است.)

پسر کوچک من

از طرف يك مادر

هم اکنون ساعت ۷ صبح روز شنبه است که در حال نگارش این نامه هستم. از پشت شیشه شکسته پنجره که با چسب آنرا چسبانده اند، دانه های برف را می بینم که از آسمان فرود آمده، به زندگی رقت بار ما نظر انداخته و سپس بر زمین می نشینند. رادیاتور کهنه و زنگ زده کاملاً سرد است و سوز سرما را که از درز پنجره شکسته به داخل اتاق می آید را کاملاً بر بدنم حس میکنم. فرزندم خواب است و او را با پتوهای کهنه و مندرس هتل پوشانده ایم که از سرمای گزنده ترکیه در امان باشد، هر چند که سرمای هستی سوز فقر، بدبختی و تنگ دستی را چاره ای نیست.

من یک مهندس و همسرم دکتر است. بدلیل اینکه جانمان در خطر بود با فرزند کوچکمان از تمام وسایل زندگی گذشتیم و با تحمل رنجها و مشقات فراوان و با خرج کردن پول زیاد به ترکیه آمدمیم تا جانمان را نجات دهیم. اکنون که این نامه را مینویسم با ترس و دلهره منتظر جواب دولت ترکیه و سازمان ملل هستیم که آیا ما را قبول میکنند و یا ما را به جمهوری اسلامی تحویل میدهند؟

البته ما جز پناهندگان جدید و تازه هستیم. شاید کسانی هستند که موقعیتی هزاران بار بدتر از ما دارند و ممکن است ما هم به آن روزهای خیلی بد برسیم. ما آن روزها را نمی خواهیم تصور کنیم. ما به امید پیدا کردن کار و گرفتن کمک از آشنایان نشسته بودیم که یک برق امید از آنسوی دنیا آمد. برقی که از قلبهای پاک انسانهای مهربان و انساندوست بیرون می جهد.

آه... نمیدانید نمیدانید این برق چقدر به شبهای تاریک ما روشنی می دهد. چقدر این همدردی ها ما را خوشحال میکند. نمیدانید چقدر این نوع دوستیهای شما به ما روحیه میدهد. ما فرمی از طرف نهاد شما دریافت کردیم که از وضعیت ما سوال کرده بود. آه دوستان من، این احوال پریشان چقدر با ارزش است. ما از شما قبل از اینکه کمک مالی دریافت کنیم کمک روحی گرفتیم. آه خدای من، ما دوستان و حامیانی داشتیم و اینجا احساس غربتی میکردیم؟ دوستان خوب من کاش اینجا بودید و اشک شوق مرا می دیدید. آخر میدانید، درد بی کسی و بی پناهی بدتر از درد فقر است. همدمهای خوب من، از اینکه به یاد ما هستید متشکریم. از اینکه ما را درک میکنید سپاسگذاریم. پسر کوچک من هم سپاسگذار است.

دوستان خوب ما، همچنان دوست ما باشید و ما را فراموش نکنید. بگذارید ما مدیون محبت های شما باشیم. بگذارید خوبیهای شما تحمل این روزهای سخت را برایمان آسان کند و خشم و بیرحمیهای دشمنان وجودمان را بیش از این ذوب نکند. به ما امید دهید، امید ما باشید، که زندگی بدون امید همانا مرگ است.

صدای گریه پسر بچه ای از دور می آید. مادرش دستش را گرفته و کشان کشان از کتابفروشی دورش میکند. پسر بچه در میان گریه فریاد میزند دفتر میخوام، دفتر میخوام، برام دفتر بخر، کتاب داستان بخر، چرا نمی خری، مداد رنگی میخوام، مداد رنگی بزرگ که صورتی داره بخر... - پسر پول نداریم. بگذار بابا کار پیدا کند حتماً برایم میخرم... آه... خدایا، یک مادر مگر چقدر میتواند در مقابل خواسته های کوچک و خوب تنها فرزندش مقاومت کند، اشک نریزد، و حسرت نخورد. پسر کوچک من در میان کتاب و قلم و دفتر بزرگ شده است و عاشق لوازم تحریر است. او قبلاً رنگ آمیزی میکرد، نقاشی میکرد، بیشتر از ده کلمه فارسی را میخواند و اغلب حروف انگلیسی را میشناخت. اما حالا بخاطر ضعف مالی علاقه اش را سرکوب می کنیم و غنچه های تازه شکفته استعدادش را پژمرده می کنیم.

ما در اتاقی به ابعاد ۳ در ۳ متر مربع زندگی می کنیم. این اتاق برای ما نقش اتاق خواب، نشیمن، آشپزخانه، محل بازی بچه را دارد. آنطور که گفته میشود ممکن است مجبور باشیم ۵ یا ۶ ماه دیگر به همین صورت زندگی کنیم. اتاق کوچک و سردی را تصور کنید که از در و دیوارش سوسک بالا میرود. ملافه ها و پرده های پوسیده و پنجره های شکسته و چسب زده را تصور کنید. البته ما چون هیچ وسیله زندگی نداریم هتل را انتخاب کردیم و تازه خوشحال هستیم که توانسته ایم سریناه ارزانی را پیدا کنیم.

طفل معصوم من اینجا اسیر است و جایی برای تخلیه انرژی اش ندارد. در کمد شکسته هتل را باز و بسته میکند و میگوید این تاب بازی است، روزنامه ها را قیچی میکند و میگوید مامان برام کاردستی درست میکنی؟ مامان می خوام برم مهد کودک، ببین چراغ هاش روشنه، ببین تعطیل نیست، می خوام برم با بچه ها بازی کنم... با ماشین کوچک و ارزانی بازی می کند و مرتب میگوید آخر چرا این خراب است. با زبان کودکانه اش از اصطلاحات ما تقلید می کند و میگوید اعصابم خرد شده، بابا چرخهایش را برایم درست کن، این بدرد نمیخورد، راه نمیرود. بابا اگر پول پیدا کردی ماشین بزرگ زرد و قرمز برایم می خری؟...

تغذیه ما هم فقط در حد سیر کردن شکم است. ما برای تهیه مواد غذایی ارزاترین جاها را پیدا میکنیم. دور بسیاری از مواد، اگر هم ضروریست خط کشیده ایم از جمله میوه و ماهی. گوشت هم هفته ای یکبار مصرف میکنیم. وقتی خرید میرویم تقاضاهای پسر کوچکم تمام راه چون بیشتر قلب و روحمان را خراش میدهد... مامان چرا موز نمیخوری، من انار دوست دارم، انار بخر. یک روز آنقدر به نارنگی های روی چرخ اشاره کرد که فروشنده متوجه شد و یک نارنگی در دستهای کوچکش گذاشت.

صندوق حمایت مالی از پناهندگان در خطر ایرانی در ترکیه

خواهش می کنیم به ما بپیوندید:

اگر مایل به کمک هستید، خواهش میکنیم که فرم زیر را پر کنید و برای ما با هدیه خود و یا اگر مایل به کمک دراز مدت هستید با اولین پرداخت خود بفرستید. خواهش می کنیم که در مطلع ساختن دیگر حامیان بلقوه پناهندگان در خطر ایرانی در ترکیه از این درخواست عاجل کوتاهی نکنید. برای اطلاعات بیشتر با ما تماس بگیرید.

صندوق حمایت مالی از پناهندگان در خطر ایرانی در ترکیه در سال ۱۹۹۳ بمنظور برآورده کردن نیازهای اولیه پناجویان ایرانی در ترکیه، که در صورت عدم وجود این کمک از امکانات کافی برخوردار نبودند، ایجاد شد.

گزارش پایان سال:

خوشحالیم اعلام کنیم که در سال ۱۹۹۵ مبلغ ۵۰,۰۵۰ دلار در صندوق حمایت مالی گرد آوری شد که تقریباً دوبرابر میزان جمع آوری شده در سال ۱۹۹۴ بود. ما توانستیم ۱۳۸ خانواده پناهنده را بطور منظم مورد حمایت مالی قرار دهیم که از این میان ۲۴ خانواده در تمام طول سال زیر پوشش کمک مالی صندوق بودند.

در سال ۱۹۹۵ بیش از ۲۵۰ نفر با این صندوق همکاری کرده اند. نهاد «همبستگی با پناهندگان ایرانی» از تمام کسانی که از سال ۱۹۹۳ بطور منظم به این صندوق کمک نموده اند و کسانی که بعدها به آن ملحق شده و با اعانات کوچک و بزرگ خود رونق بیشتر کار صندوق را تضمین نموده اند صمیمانه تشکر می کند.

از اوت ۱۹۹۵ به این طرف، بمنظور توزیع هر چه عادلانه تر منابع موجود ۵ تا ۱۰ دلار از مقرر ماهانه پناجویان مجرد و ۱۰ تا ۲۰ دلار از مقرر ماهانه خانواده ها کاسته شده تا عده بیشتری از پناجویان که در وضعیت دشوار مالی قرار دارند زیر پوشش کمک های صندوق قرار بگیرند. امید ما این است که مجدداً در سال ۱۹۹۶ بتوانیم تعداد بیشتری از پناجویان را با مقرری هایی که در زیر شرح داده شده مورد حمایت قرار دهیم.

نحوه کار صندوق:

یک پناهنده مجرد با ۳۰ دلار در ماه و یک پناهنده متاهل با ۵۰ تا ۶۵ دلار در ماه مورد حمایت قرار می گیرد. شما می توانید با تعهد در فرستادن یکی از مبالغ فوق و یا مبلغی بیشتر در شرایط اقتصادی و امنیتی پناهندگان بهبود قابل توجهی ایجاد کنید. چنانچه هیچکدام از مبالغ فوق برایتان مناسب نیست، در نظر داشته باشید که مبلغ کمی مثل ۵۰ سنت در روز (۱۵ دلار در ماه) و یا یک هدیه مالی نیز می تواند موثر باشد. مبالغ مالی هر دو صاف یکبار (شروع از ژانویه) به ترکیه فرستاده میشوند. چنانچه شما متعهد به حمایت مالی دراز مدت شوید، ترجیح ما این است که پرداختهای شما هر دو ماه صورت گیرد. در هر صورت ما شما را از موعد بعدی فرستادن کمکتان باخبر خواهیم کرد. شما رسید حمایت خود را از طرف خود پناهنده (گان) مورد حمایت دریافت خواهید کرد. این رسیدها از طریق ما بدستتان خواهند رسید. در صورت تقابل میتوانید با پناهنده (گان) مورد حمایت خود از طریق نامه تماس مستقیم برقرار کنید. نامه های شما نیز میتوانند از طریق ما به دست پناهندگان رسانیده شوند. تقابل شما برای ناشناس ماندن مورد احترام ما و عملی است. صندوق حمایت مالی با همکاری افراد پناهجو در ترکیه که داوطلبانه و مستقیماً با نهاد همبستگی همکاری میکنند فعالیتهای خویش را پیش می برد.

هیچ بخشی از کمکهای شما به این صندوق برای مخارج نهاد همبستگی کسر نمی

شود.

✓ آری، من مایل به حمایت از پناهندگان ایرانی در ترکیه هستم!

مبلغ ماهیانه زیر را متعهد میشوم:

۱۵ دلار در ماه (تاثیر خواهد داشت)

۳۰ دلار در ماه (برای یک پناهنده مجرد)

۵۰ دلار در ماه ۱۰۰ دلار در ماه یا _____ دلار در ماه

(برای یک پناهنده متاهل)

■ پرداختهای من بصورت زیر است:

در صورت امکان لطفاً پرداختهای خود را هر ۲ ماه انتخاب کنید.

هر ۲ ماه یا هر _____ ماه

■ ضمیمه این فرم اولین پرداخت من _____ دلار است.

من را مرتب از موعد پرداختهایم با خبر کنید.

یا این مبلغ اهدایی من است: _____ دلار

مایم که با پناهنده کمک گیرنده مکاتبه دوجانبه داشته باشم.

با نام زیر _____ من را با ایشان در ارتباط بگذارید.

نام _____

آدرس _____

شهر _____ ایالت _____ کد _____

لطفاً کمک مالی خود را در وجه IRA ارسال نمایید. IRA از معافیت مالیات

501(c)3 برخوردار است. تمام کمک های مالی تا حد مجاز قانون از مالیات سالانه

قابل کسر میباشد.

آدرس: IRA Inc., Cooper Station POBox 316 NY, NY 10276-0316

لیست پستی ما فقط برای همبستگی با پناهندگان ایرانی است.

پروژه های برای بچه ها

هدایای نوروزی

نوروز ۱۳۷۵ نزدیک است. نوروز برای بچه ها توام با شوق و شور گرفتن هدایاست. اما امسال، بخاطر وضعیت بد مالی، صدها خانواده پناهنده در ترکیه قادر به تهیه هدایای نوروزی برای فرزندان شان نخواهند بود. برای نوروز سال گذشته، داوطلبین نهاد همبستگی در کالیفرنیا برای ۲۶۰ کودک پناهنده در ترکیه هدایای نوروزی تهیه کردند و آنها را به همراه کارتهای نقاشی شده بنام هر کودک به ترکیه فرستادند. این هدایا هم برای بچه ها و هم برای داوطلبین شادی بسیار همراه آورد.

امسال ما قصد داریم که برای تهیه هدیه نوروزی برای هر بچه مبلغ ۱۰ دلار آمریکا به ترکیه بفرستیم. این مبلغ در اختیار والدین بچه ها قرار میگیرد. تاکنون حدود ۳۰۰ کودک در ترکیه به ما معرفی شده اند که والدینشان قادر به تهیه هدیه نوروزی برای آنها نیستند.

بمنظور جمع آوری بودجه این پروژه، در ۹ مارچ ۱۹۹۶، در شمال کالیفرنیا کنسرتی به نفع پناهندگان ترکیه برگزار خواهد شد. خواهش میکنیم برای اطلاعات بیشتر در مورد کنسرت با ما تماس بگیرید. شما میتوانه با خرید و کمک در فروش پلیتهای کنسرت و یا با کمک مالی مستقیم به این پروژه به ما کمک کنید. از شما میخواهیم که همین الان دست بکار شوید تا برای نوروز امسال تک تک بچه ها در ترکیه هدیه ای داشته باشند. خواهش میکنیم از فرم زیر استفاده کنید و کمک خود را هر چه زودتر بفرستید.

کمک هزینه تحصیلی برای کودکان پناهجو - گزارش

در تابستان امسال پروژه ای برای جمع آوری کمک هزینه تحصیلی بچه ها در این خیرنامه درج شد. هدف این کمک هزینه کمک به کودکان برای رفتن به مدرسه در طی مدت اقامتشان در ترکیه میباشد. اگر چه دولت ترکیه رسماً به کودکان ایرانی اجازه نمی دهد که در مدارس آن کشور تحصیل کنند، اما در بعضی از شهرستانها، مسئولین مدارس به شرکت بچه های ایرانی اعتراض نکرده اند. خوشبختانه برای رفتن به مدرسه شهریه وجود ندارد، ولی هر کودک موظف به فراهم آوردن اقلامی نظیر روپوش، کتاب، و لوازم التحریر، و نهار روزانه میباشد.

ما کمک هزینه تحصیلی را ۶۰ دلار برای هر بچه تعیین کردیم. گرچه تحقیقاتی که در این مورد بعمل آورده ایم نشان داده است که مخارج مدرسه از این مبلغ بیشتر است، در شرایط کنونی بخاطر کثرت متقاضیان و کمبود بودجه این مبلغ را نمی توانیم افزایش دهیم.

از ماه آگوست ۱۹۹۵ تا کنون، ۳۴ کودک پناهنده از این کمک هزینه تحصیلی برخوردار شده اند. اخیراً ما از طرف خانواده های ۲۸ کودک دیگر نیز تقاضای کمک دریافت کرده ایم. اگر مایل هستید به کمک شما کودکی پناهنده در ترکیه امکان رفتن به مدرسه را بیابد، خواهش میکنیم که هر چه سریعتر دست بکار شوید و مبلغ ۶۰ دلار کمک هزینه تحصیلی را برای ما بفرستید. خواهش میکنیم که از فرم زیر استفاده کنید و کمک های خود را هر چه زودتر بفرستید.

افشین هنگام بازی با هدیه سال گذشته

اگر علاقمند به حمایت از پناهندگان ایرانی هستید، لطفا همین حالا در تلاشهای همبستگی با پناهندگان ایرانی سهیم شوید

این مبلغ هدایای من است:

۲۵ دلار ۵۰ دلار ۱۰۰ دلار ۲۵۰ دلار یا _____ دلار

اگر مایلید که مبلغ هدایای خود را به برنامه مشخصی اختصاص دهید، لطفاً آنرا مشخص کنید:

- صندوق مالی حمایت از کودکان پناهنده (کمک هزینه تحصیلی/ هدیه نوروزی)
- صندوق مالی اسکان پابی (به صفحه ۱۱ مراجعه کنید)
- اقدامات حقوقی
- داوطلب همکاری هستیم.
- من را در جریان رویدادها بگذارید.

IRA Inc.

آدرس پستی:

Cooper Station
POBox 316
NY, NY 10276-0316
212.260.7460

تلفن و فاکس:

آدرس الکترونیکی: irainc@igc.apc.org

نام

آدرس

شهر

تلفن

همبستگی با پناهندگان ایرانی نهادی است غیر انتفاعی در آمریکا با وظیفه کمک رسانی و دفاع از حقوق پناهندگان در خطر ایرانی. به علت محدودیت منابع، تلاشهای ما هم اکنون روی ترکیه متمرکز است. همه ساله تعداد قابل توجهی از پناهندگان ایرانی به ترکیه فرار میکنند و با شرایط بسیار محاطره آمیزی مواجه میگردند. مساعی ما بر اساس همکاریهای داوطلبانه است. اکثر مانیل به همکاری با برنامه های نهاد همبستگی و با دریافت اطلاعات بیشتر هستید، لطفاً با ما تماس بگیرید. برنامه های ما تماماً از اعانات مالی تامین میشوند. لطفاً کمک مالی خود را در وجه IRA Inc ارسال نمایید. نهاد همبستگی دارای معافیت مالیاتی 501(C)3 است. کمکهای مالی را میتوانید تا حد مجاز قانون از مالیات سالانه خود کسر کنید.